

ဝစ် စာလှည့်စာပေ စာကျမ်းစာပေ

နှလုံးသားမှလာသော
လက်ဆောင်

ကလေးများဖတ်ဖို့ရသစာစုများ

သက်သိမ့်စာပေ BOOKWORM, SHORT STORIES

နုလုံးသားမှလာသော လက်ဆောင်

နှင့်

ကလေးများပတ်ပို့ ရသစာစုများ

မာတိကာ

၁။	နုလုံးသားမှလာသော လက်ဆောင်	၁
၂။	ဒုက္ခပေးတဲ့ ပေဂျာ	၂၀
၃။	ဆမ်ဆင်ရဲ့ ခဲတံဘူး	၄၃
၄။	လိမ်တတ်သူ	၆၀
၅။	ခွေးရိုင်းဖမ်းခြင်း	၈၃

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၁၀၀၁၉၀၃၀၇
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၁၀၀၂၃၀၄၀၇

◆
ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် > (၂၀၀၇၊ ဇူလိုင်လ)
- အုပ်ရေ > (၅၀၀)

- မျက်နှာဖုံး > ဇေယျာ
- ကွန်ပျူတာစာစီ > *Quality*
- အတွင်းဖလင် > *Quality*

◆
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး(ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)၊
အမှတ် ၁၂၊ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

◆
ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြီ)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး >

၇၀၀/-

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
အတူတူပါ။

နှလုံးသားမှလာသော လက်ဆောင်

“ကောင်းပြီ တပည့်တို့။ သင်ခန်းစာပြီးပြီ” ဆရာမက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လက်ခုပ်ကျယ်လောင်စွာ တီးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ သင်ခန်းစာ စကတည်းက ငါ နာနတ်သီးဖျော်ရည်ကို အိပ်မက်မက်နေတာ” ပန်းချီကားကို ခြောက်အောင် လေပူတ်နေသော လူဝီကို ပေါက်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ “နေ့လယ်စာမစားခင် ဘိုလင်းကစားကွင်းဘေးက ဆိုင်မှာ ငါ တစ်ခွက်သောက်လိုက်ဦးမယ်” သူက ဝမ်းသာအားရ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“အစားပုတ်တဲ့ကောင်” ကျောင်းသားများက ပန်းချီဆေးခွက်များနှင့် စုတ်တံများကို အလျင်စလို သိမ်းဆည်းကြပြီး ဆရာမနောက်ဆုံး စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်သွားကြည့် လူစီက တုံ့ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပေါ်ကီက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ညာဘက်နားရွက်ကို ကုတ်လိုက်သည်။ “ဒါ ငါ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး။ ငါ စားချင်လို့ ပဲဟာ” သူက ပတ္တမြူဖျင်အိတ်ကို လေးလံသော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးပေါ် လွယ်လိုက်ပြီး ချွေးသုတ်ရန် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုကို ထုတ်ယူရင်း ဆက်လက်ပြောသည်။ “နောက်ပြီး ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အစားအသောက် ထိန်းချုပ်ရေး ရက်သတ္တပတ်က အသီးအရွက်ကလွဲလို့ ငါ ဘာမှ မစားရသလောက်ပဲ”

“ဒါဆိုရင် နင် ဒီလိုဝက်ဖြစ်နေတာ ရပ်သင့်နေပြီပေါ့။ နင် ခဏတော့ အစားအသောက် ထိန်းချုပ်ပြီး နောက်ပိုင်း ထိုးသွတ်နေရင် အလကားပဲ” စကားပြောဆိုမှုများကို နားစွန်နားဖျား ကြားသွားသော အနီက ပေါ်ကီကို ပြစ်တင်မကြိမ်းမောင်းဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“အို... နင့်ကိုယ်နင် ပြောစမ်းပါ ဝတုတ်အနီ” ပေါ်ကီ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး စိတ်တိုသွားသည်။

သူ့ကိုယ်အလေးချိန် အကြောင်းပြောလျှင် သူ မခံနိုင်ပေ။

“တိတ်တိတ်နေကြစမ်း ကလေးတွေ။ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့” ဆရာမက သူတို့ကို ထိုင်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။ “ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ကြ။ မင်းတို့မိဘတွေ လာခေါ်မှာကို စောင့်နေကြ” သူမက ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

ဘေးက အခန်းထဲတွင် ကြက်တောင်တစ်ဖွဲ့ ကစားနေကြသည်။ သို့သော် ထိုတနင်္ဂနွေနေ့ မနက်က ကစားခန်းမထဲတွင် လူသူနည်းပါးနေသည်။ ဝတုတ်အနီက သမ်းဝေပြီး အပျင်းကြောဆန့်၍ သတင်းစာရှာဖို့ ထွက်သွားသည်။ ပေါက်က မကျေမနပ်ဖြင့် နာနတ်သီးဖျော်ရည်ကို အိပ်မက်မက်နေစဉ် လူစီက အမေ ဝယ်ပေးထားသော စကိတ်ဘုတ်အသစ်ကို ကြွားဝါနေသည်။

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဝတုတ်အနီက အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားပုံပေါ်လျက် သတင်းစာကို ဝှေ့ယမ်းရင်း အလျင်အမြန် ပြန်ပြေးလာသည်။

“ကြည့်စမ်း” သူမက ဆောင်းပါးတစ်ခုကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ညွှန်ပြလျက် အော်ပြောသည်။ “၉ နှစ် အရွယ် ဒီကောင်ကလေးက သူစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အားလုံး စင်ကာပူဝိညာဉ် အလှူအဖွဲ့ကို လှူဒါန်းလိုက်ပြီတဲ့။ ပြီး

နလုံးသားမှလာသော လက်ဆောင် • ၅

တော့ ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မကလေးက စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ
မှာ သူမ ရထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို လှူပစ်လိုက်ပြီ”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ” ပေါ်ကီက အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့်
မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်လျက် ပြောသည်။

ဝတုတ်အနီက လျှာထုတ်ပြသည်။ အချိန်နှင့်
ပတ်သက်လျှင် ပေါ်ကီ အတော်နေးကွေးသည်။ “ဒါ သိပ်
ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်လို့ နင် မထင်ဘူးလား” သူမက
မေးသည်။ “ငါတို့ အလှူအတန်းလုပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့
ငါထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို ပေးပြစ်ဖို့ နင် ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်” လူဝီက သူ့အိမ်မှ ဝက်ရုပ်စုဘူးကို ချက်ချင်း စဉ်းစားမိလျက် အလန်စာကြား အာမေဇိုတ် ပြုလိုက်သည်။

“အင်း... ဟုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး” ဝတုတ်အနီက ညစ်ပတ်နေသော ငါးဒေါ်လာတန် တစ်ရွက်နှင့် ငွေအကြွေ များသာ ရှိသော သူ့ဘဏ်တိုက်ကို ဝမ်းနည်းစွာ စဉ်းစား မိလျက် ပြောသည်။ ထို့နောက် သူမမျက်နှာ ရွှင်လန်း လာသည်။ “ဒီမယ်၊ နောက်လကျရင် ငါတို့ရဲ့ ကျောင်းခန်းမ မှာ လက်တန်းပန်းချီပြိုင်ပွဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့”

“ငါသိပြီ၊ ငါ အကြံရပြီ” လူဝီက ပေါ်ကီ၏ ခေါင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးပြီး ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်ကီက နာကျင်စွာဖြင့် ထအော်မိသည်။ “ငါတို့အားလုံး ပြိုင်ပွဲဝင်ကြမယ်၊ ဘယ်သူနိုင်နိုင် နိုင်တဲ့သူက သူ့ရဲ့ဆုကို ယူရမယ်”

ပေါ်ကီက သူ့ခေါင်းကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကမူ တောက်လက်နေသည်။ “အို ... ဒါပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ ငါနိုင်ရင် ရေခဲမုန့်နဲ့ နာနတ်သီးဖျော်ရည်အတွက် ငါ ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို ငါ လည်းပေးတယ်။ ဒါဆိုရင် ငါဟာ လောဘကြီးတဲ့ ဝက်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းကို ပြသနိုင်မှာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ စိမ်လိုက်ကြစို့” ကောင်ကလေး နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်လက်ဝါးကို တစ်ယောက် ပုတ်လိုက်ကြသည်။ “ဘယ်သူနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

အခြားသူအားလုံးကလည်း ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုကိစ္စကို သူတို့ စတင်ဆွေးနွေးကြပြီ။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ဆုရမည်လားဟု တွေးနေမိကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညနေပိုင်း အတန်းက ကလေးတွေက

• • သက်ဦးလွင်

ငါတို့တွေထက် အများကြီး ပိုကောင်းတယ်” တစ်စုံတစ်
ယောက်က ညည်းညူသံဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့ ငြိမ်ကျသွားကြသည်။ ဟုတ်သည်။ ၎င်းက
လုံးဝ မှန်သည်။ ဆရာမပင်လျှင် အမြဲတမ်း ထိုကဲ့သို့
ပြောသည်။

တိတ်တိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ဝတုတ်
အနီက ထပြောသည်။ “အိုကေ ... ငါတို့ ရုံးကောင်းရုံး
လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ကစပြီး ငါတို့ အမြဲတမ်း
ကြိုးစားကြတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်”

သူတို့အားလုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှက်နေကြသည်။
ဝတုတ်အနီ မှန်သည်။ သူတို့ အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှ
အလွယ်တကူ လက်လျှော့နေကြသနည်း။ ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့
စတင်လေ့ကျင့်သင့်ကြသည်။ သို့သော် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
တီဗီ၌ ကာတွန်းကားများ များစွာရှိနေသည်။ သို့သော်
ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ခန့်မျှ ၎င်းတို့ကို မကြည့်ရသဖြင့်
ကမ္ဘာမပျက်နိုင်ပါ။ သူတို့ အတူတကွ ပန်းချီရေးဆွဲကြရန်
တစ်ယောက်အိမ်သို့ တစ်ယောက် သွားနိုင်ကြလိမ့်မည်။

သူတို့အားလုံး အတွေးအာရုံထဲတွင် နှစ်နေကြသော
ကြောင့် သူတို့မိဘများ ရောက်လာသည်ကို သတိမပြုမိ

ကြချေ။ မိဘများကလည်း သူတို့၏ကလေးများ ခါတိုင်းကဲ့
သို့ ကျန်ရှိနေသေးသော တနင်္ဂနွေနေ့ ကာတွန်းကားများ
ကြည့်ရန် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ကြမည့်အကြောင်း မပြော
ကြသဖြင့် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေကြသည်။ အားလုံးထဲတွင်
ဇဝေဇဝါ အဖြစ်ရဆုံးမှာ ပေါ်ကီ၏ အမေဖြစ်သည်။ ဘိုလင်း
ကစားခန်းဘေး၌ နာနတ်သီးဖျော်ရည်သောက်ရန် ပေါ်ကီ
မတောင်းဆိုခဲ့ချေ။ သူ အတွေးထဲတွင် နစ်မြုပ်နေခဲ့သည်။

“ဟဲလို... ဟဲလို၊ လူဝီလား... အနီပါ။ ဂ နာရီ
ထိုးနေပြီ။ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ပြိုင်ပွဲစတော့မယ်။ နင်
အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား။ နင် နောက်ကျတော့မယ်”

လူဝီက သက်ပြင်းချသည်။ “အနီ၊ နင် ငါ့နားထဲ
ကို အော်ဟစ်နေတာ ရပ်ပါလား။ ငါ ၇ နာရီခွဲကတည်း
က အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာ... ဒါဖြစ်ရင် နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို မရောက်
သေးတာလဲ”

“အနီ၊ ကျောင်းခန်းမဆောင်က ငါတို့အိမ်နဲ့ ခဲ
တစ်ပစ်စာပဲ ဝေးတဲ့ဟာကို”

“အို ... ဒါပေမဲ့ လူဝီ၊ ငါ စိတ်အရမ်းလှုပ်ရှားနေ
လို့ ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြိုင်ပွဲကို

တော့ ငါနိုင်မယ် မထင်ဘူး။”

လူဝီက သူ စိတ်အေးအေးထားနိုင်ပုံကို ဂုဏ်ယူ
 ဝင့်ကြားစွာ တွေးမိသည်။ သို့သော် ကျောင်းခန်းမဆောင်
 ခြံတံခါးဝကို သူ ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်လျှောက်သောအခါ
 ဒူးခေါင်းများ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေကြကုန်သည်။ ပေါက်
 နှင့် အပေးအယူ လုပ်ထားသည့်ကိစ္စကို သူ လုပ်နိုင်ချင်မှ
 လုပ်နိုင်တော့မည်။ ယခု အားလုံး၏ မျက်လုံးများက သူ
 အပေါ် ကျရောက်နေကြတော့မည်။

တကယ်တော့ ပန်းချီဆေးစုတ်တံ တစ်ချောင်းကို
 ကိုင်တွယ်ရသည်ထက် အီလက်ထရောနစ်ပစ္စည်းများအား
 ကိုင်တွယ်ရခြင်းကို သူ ပိုမိုနှစ်သက်သည်။ သူ အိမ်လှည့်
 ပြန်ပြီး ဗီဒီယိုဂိမ်းစက် အသစ်ဖြင့် ကစားနေရလျှင် ပို

ကောင်းလိမ့်မည်။

သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ နာမည်ပါသော ရင်ထိုး တပ်ဆင်ငှားပြီး ခက်ထန်သော အမှုအရာရှိသည့် အမျိုး သမီးတစ်ယောက်က သူ့ကို အမည်စာရင်းသွင်းသော စားပွဲဆီသို့ သွားရန် လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

သူကဲ့သို့ပင် ငယ်ရွယ်သော ကောင်ကလေး။ ကောင်မကလေးအားလုံး ခန်းမကလေးထဲတွင် ရှိနေကြ သည်။ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ယူကြပြီး အခင်း များ ဖြန့်ခင်းကြ၍ ပန်းချီကားချပ်တင်သည့် စင်နှင့် ပန်းချီ ဆေးများကို ထုတ်ယူကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် စိုးရိမ် ပူပန်နေကြသော မိဘများက ၎င်းတို့ ကလေးများအတွက် မျှော်လင့်ချက်ပေးကြရင်း ဟိုဒီပြေးလွှားကြလျက် ထိုသို့ ပြုလုပ် နေစဉ်အတွင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြော ဆိုနေကြသည်။

ပေါ်ကီနှင့် ဝတုတ်အနီက မိမိနှင့်အတူ ရောက်လာ ကြသည်။ ပေါ်ကီက မြေပဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဝါးစားနေ သည်။ လူဝီ၏ပခုံးကို သူ တအားရိုက်လိုက်သဖြင့် လူဝီ မျက်နှာ မှောက်လျက် လဲကျလှမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ကံကောင်းပါစေ လူဝီ။ ငါတို့ အပေးအယူလုပ်

ထားတာကို မမေ့နဲ့နော်” ပေါ်ကီက ပါးစပ် ပလုပ်ပလောင်း
ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း” လူဝီက လှပသော ကလစ်
ကို နေရာတကျ ဂရုတစိုက် ပြင်ဆင်နေသော မိမိဘက်
သို့ လှည့်လိုက်သည်။ “မိမိ၊ နင်လည်း ပန်းချီဆွဲရတာ
ကို နှစ်သက်တာ ငါမသိဘူး။”

“သူမက သတင်းစာထဲမှာ မျက်နှာပုံ ပေါ်ချင်လို့
ပါဟယ်” မိမိ အဖြေမပေးနိုင်ခင် ဝတုတ်အနီက ရယ်မော

လျက် ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါ ကျော်ကြားပြီ” မိမိက လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်လျက် အိမ်မက်မက်နေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ အခြား ၃ ယောက် သူမအား ရယ်မောနေကြသည်ကို သူမ လုံးဝ မသိချေ။

“ပြိုင်ပွဲဝင်ကြမယ့်လူတွေ အားလုံး နားထောင်ကြ ပါ။ ပြိုင်ပွဲ ၅ မိနစ်အတွင်း စတော့မယ်” အသံက ခန်းမထဲ ကို ဖြတ်၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပေါက်က မြေပဲအိတ်ခွံကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ချော ကလက်တောင်ကို စတင်စားသည်။ လူစီက ကိုက်ဝါးသံ များကို မကြားရအောင် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ် ထားသည်။ “ပေါက်၊ မင်း အစာစားတာ မရပ်တော့ဘူး လား”

“ငါ မရပ်နိုင်ဘူး။ ငါ စိတ်လှုပ်ရှားလေ အစာပိုစား လေပဲ” ကောင်ကလေးက ညည်းတွားပြောသည်။

အချိန်ကုန်ခံ၍ မဖြစ်ပါ။ သူတို့ ၄ ယောက် ပုံဆွဲ ရမည့်နေရာသို့ ပြေးသွားကြပြီး သဘာဝရှုခင်းပုံများကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဆွဲကြတော့သည်။

နှစ်နာရီကြာသောအခါ ပြိုင်ပွဲပြီးသွားပြီး ပြိုင်ပွဲ

ဝင်သူအားလုံးက စားရင်းသွင်းသော စားပွဲ၌ စိတ်လှုပ်ရှား
စွာ စုဝေးနေကြ၍ ခိုင်လူကြီးများ အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်
ကြမည်ကို စောင့်နေကြသည်။

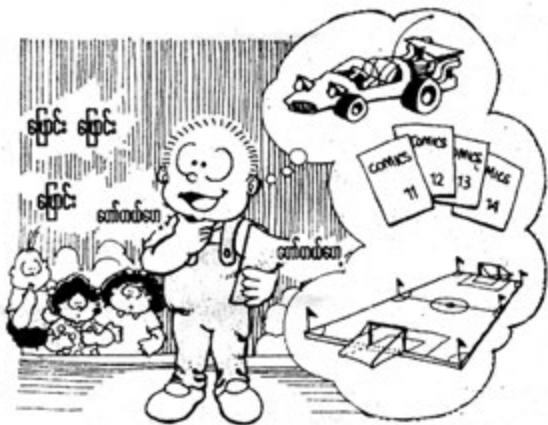
“အို... ဒုက္ခပဲ။ ငါ့အင်္ကျီအသစ်ပေါ် ခရမ်းရောင်
ဆေးတွေ စွန်းကုန်ပြီ” မိမိက ဆေးအစွန်းကွက်ကို အချည်း
နီးမဲ့စွာ ပွတ်သက်လျက် ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။
ဝတုတ်အနီက အသုံးမပြုသော ရေဆေးအချို့ကို ၎င်းတို့
အပေါ် တို့လိုက်ခြင်းဖြင့် အကူအညီပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။
သို့သော် ၎င်းကြောင့် အစွန်းကွက် ပို၍ ကြီးလာသည်။
ထိုကြောင့် မိမိ ပို၍ ကျယ်လောင်စွာပင် ငိုညည်းတော့
သည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ လူဝီနှင့် ပေါ်ကီတို့က တစ်
ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကြသည်။
မိန်းကလေးတွေ တယ်ဒုက္ခပေးကြပါလား။

ခဏကြာသောအခါ ခိုင်လူကြီးတစ်ယောက်က
မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပရိသတ်အားလုံး ရုတ်တရက်
တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ဝတုတ်အနီက မိမိ၏ အေးစက်
နေသောလက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။
ပေါ်ကီနှင့်လူဝီက ကြမ်းပြင်ပေါ် ကြည့်နေပြီး စိတ်လှုပ်ရှား

စွာဖြင့် ခြေထောက်များကို ရှပ်တိုက်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဒိုင်လူကြီးက လှည့်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။ “အခု အနိုင်ရရှိတဲ့ သူကို ကြေညာပါတော့မယ်” သူက အသက်ရှူ ဖို့ ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ “အနိုင်ရရှိသူကတော့ တခြားသူ

မဟုတ်ပါဘူး လူဝီပါ”

ရုတ်တရက် အားလုံးက လူဝီကို ဝိုင်းအုံနေကြပြီး သူပုဒ်ကို ရိုက်ပုတ်ကြလျက် နောက်ပြောင် ဂုဏ်ပြုကြသည်။ လူဝီ မူးဝေနေသဖြင့် ဆုယူရန်အတွက် သူ့ကို စင်မြင့် ပေါ် တွန်းတင်ပေးကြရသည်။ ဆုက ဒေါ်လာ ၅၀ တန်

ငွေ ဘောက်ချာစာရွက် ဖြစ်သည်။ သူ စင်မြင့်လှေကားထစ် ပေါ်မှ ခလုပ်တိုက် ဆင်းလာသောအခါ “ငါတို့ အပေး အယူ လုပ်ထားတာကို မမေ့နဲ့” ဟု ပေါ်ကီ ပြုံး၍ ပြောနေ သည်ကိုသာ သိရှိမိသည်။

ပေါ်ကီ ဘာပြောနေသည်ကို သူ ရုတ်တရက် သိ ရှိသွားသည်။ ဆုကို သူ လက်လွှတ်ရမည်။ ဒေါ်လာ ၅၀ ကြီးများတောင်ပါလား။ ထိုပိုက်ဆံဖြင့် သူ ပစ္စည်း အတော် များများ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ အဝေးထိန်းအရုပ်ကား အသစ် တစ်စီး၊ သို့မဟုတ် ကာတွန်းစာအုပ် အတော်များများ။ သို့ မဟုတ် ဘောလုံးခုံအသစ်တစ်ခုကို ဝယ်နိုင်သည်။

ထို့နောက် ပေါ်ကီ၊ ဝတုတ်အနီနှင့် မိမိတို့ သူ့ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေကြသည်ကို သူ သတိပြုမိသွား သည်။

“လူဝီ၊ နင် ကတိပေးထားတာကို ဖျက်ချင်နေပြီ လား” အနီက သံသယမကင်းစွာဖြင့် မေးသည်။

“မဖျက်ပါဘူး” သူက အလျင်အမြန် အဖြေပေး လိုက်သည်။ “ဒေါ်လာ ၅၀ ဆိုတာ သိပ်မများပါဘူး။ ဒါက သိပ်ထူးခြားလှမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့”

“လူဝီ” ၃ ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်ပြီး ဒေါသ

ဖြစ်သွားကြသည်။

“နင် လူညာ” မိမိက ရွံရှာစွာဖြင့် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

လူဝီ ထိတ်လန့်ရမည့် အလှည့်ရောက်လာသည်။ လူညာလား။ ၎င်းက တကယ်ကို ဆိုးဝါးနေသည်။ တစ်ခုခု လုပ်မည်ဟု ပြောပြီးမှ မလုပ်သူများကို သူ့ကိုယ်တိုင်က လည်း မည်သည့်အခါမှ မနှစ်သက်ချေ။

ယခု သူလည်း ထိုကဲ့သို့ လူဖြစ်နေသည်။

အနီးအနား၌ ရပ်နေသော သူတို့၏ပန်းချီဆရာမ က သူတို့ ဆွေးနွေးနေသံကို ကြားပြီး သူတို့ဆီသို့ သွား သည်။ လူဝီ ပခုံးပေါ်သို့ သူမက ကြင်နာစွာဖြင့် လက်တစ် ဖက် တင်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ရည်ရွယ်လုပ်ရင် ဘယ်အရာမှ အသေးအဖွဲ့ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ လူတွေအားလုံးဟာ တစ်ပုံစံ တည်း တွေးကြမယ်ဆိုရင် ကူညီဖို့အတွက် ဘယ်သူမှ ရှေ့ ကို တက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး” သူမက ပြုံးပြပြီး လမ်း လျှောက်ထွက်မသွားခင် ဆက်လက်ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကိတ်မှန်အစအနကလေးတွေ အားလုံးကို လိုက် ကောက်မယ်ဆိုရင် ကိတ်မှန်ကြီးတစ်လုံး ရလာမှာပဲ”

လူဝီရက်သဖြင့် မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ “ဆရာမ ပြောတာ မှန်ပါတယ်” သူက သူမနှင့် မျက်လုံးခြင်း ရှောင် လျက် အသံသေးသေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။ “ဒေါ်လာ ၅၀ ဆိုတာ သိပ်မများပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပိုက်ဆံနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် လုပ်နိုင်တယ်” အခြားသူများက လှိုက်ယဲ့စွာ ပြောကြပြီး အနီက လူဝီကို လက်ဖြင့် ဖက် လိုက်သည်။

“ငါလည်း မှားခဲ့တယ်။ ငါ့ရဲ့ ဒေါ်လာဟာ အရေး မကြီးဘူးလို့ ငါ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ ၁၀ ယောက် တစ်ယောက် ၅ ဒေါ်လာစီ ပေးကြမယ်ဆိုရင် ငါတို့ ဒေါ်လာ ၅၀ ရပြီ။ ငါလည်း ပေးချင်တယ်”

“ငါကတော့ နာနတ်ဖျော်ရည် ဝယ်သောက်မဲ့ပိုက်ဆံ နဲ့ ရေခဲမုန့်ဝယ်စားမဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုပေးမယ်။ ပြီးတော့” ပေါ်ကီ စိတ်ထက်သန်နေလွန်းသဖြင့် စကားလုံးထစ်နေ သည်။

လူဝီက ရယ်မောပြီး ချက်ချင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားသည်။ ပြုံးနေသော မိမိဘက်သို့ သူ လှည့်လိုက်သည်။

“နင်ကရာ ဘယ်လိုလဲ မိမိ”

နှလုံးသားမှလာသော လက်ဆောင် • ၁၉

“သူမ၏ အဖြေက ကျယ်လောင်ပြီး လျင်မြန်လှ
သည်။ “အို ... ငါလည်း ပေးမှာပေါ့။ ငါ့ရဲ့ အသိဉာဏ်
တစ်ဝက်ကို ပေးမယ်၊ ငါ့ အလှအပရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံကို
ပေးမယ်၊ ပြီးတော့...”

എന്നിങ്ങനെ

ဒုက္ခပေးတဲ့ ပေဂျာ

“တီ... တီ... တီ” စာဂျပိုးအဖွဲ့သားများ တအံ့
တဩဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ “ဘာအသံလဲ”
ဆိုင်မွန်က အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

အသံက ရုတ်တရက် မြည်လာသကဲ့သို့ ရုတ်တရက်
ရပ်တန့်သွားသည်။

“အို... ဒါ ငါ့ပေဂျာပါ” လူစီက ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီး
ဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒါကို ကြည့်ရအောင်” ပေါ်ကီက ပြောပြီး လူစီ
လက်ထဲမှ ပေဂျာကို ယူလိုက်သည်။

“အို... ဒီမှာပြထားတာကို ကြည့်စမ်း။ နင့်ကို
ဘယ်သူ ခေါ်နေတာလဲ၊ နင့်သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးလား”
ပီမီက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

၂၂ • သက်ဦးလွင်

“မဟုတ်ပါဘူး” လူဝီက မျက်နှာနီရဲလျက် ပြောသည်။

“ဒါ ပိုက်ဆံ အတော်ပေးရလိမ့်မယ်” စမတ်တီက စဉ်းစားလျက် ပြောသည်။ “ပေဂျာ တစ်ခုအတွက် မင်း ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ခံတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး လူဝီ”

“သူ့မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းက ပေးတာဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့” လူဝီကို မိမိ လှောင်ပြောင်ဖို့ အခွင့်အရေးက တစ်ခါတစ်ရံမှ ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူမအတွက် မပေးတော့ချေ။

“ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့” လူဝီက မိမိကို ဟိန်းဟောက်ပြောသည်။ “နင့်ဆံပင်ကို ငါ ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

အားလုံးက ရယ်ကြသည်။ အက်ဒီဆင်က အကင်းပါးစွာ ပြောသည်။ “ငါတို့ကို ပေဂျာနံပါတ်ပေးပါလား။ ဒါမှ ငါတို့ သူများကို လိုက်ပေးလို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆိုရင် အမေ ညစာ အဆင်သင့် ဖြစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ့ကို ဆက်သွယ်နိုင်တာပေါ့” ပေါ်ကီက ညစာအကြောင်း စဉ်းစားမိသဖြင့် ပြောသည်။

“တကယ်ပါ လူဝီ။ နင် ဘာဖြစ်လို့ ပေဂျာကို လိုအပ်နေတာလဲ” ဆိုင်မွန်က သံသယမကင်းစွာ မေးသည်။

“အို... အရမ်းအောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးသမားတွေ ပေဂျာကိုင်ကြတယ်” လူဝီက ဦးခေါင်းမော့လျက် ဟိတ်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ နင်က ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ပဲ” ဆိုင်မွန်က မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြားဝင်ပြောသည်။”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါလေ့ကျင့်နေတာလေ”
လူဝီက တယ်လီဖုန်းဆီ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် မထိတရီ
ပြုံးလျက်ပြောသည်။

ပျင်းစရာကောင်းသော စနေနေ့ကို အချိန်ဖြုန်းရန်
အတွက် အက်ဒီဆင်နှင့် မီမီတို့အိမ်တွင် စာဂျှပ်အဖွဲ့သား
များ စုဝေးနေကြသည်။ အသားညှပ်မုန့်နှင့် ပဲနို့ရည်တို့ဖြင့်
သူတို့ နေ့လယ်စာစားပြီးကြရုံရှိစဉ် ထိုနေ့တစ်နေ့တာ၏
ကျန်ရှိသောအချိန်ကို မည်ကဲ့သို့ ကုန်လွန်စေရမည်နည်းဟု
သူတို့ တွေးနေမိကြသည်။ ရုတ်တရက် လူဝီ၏ ပေဂျာက
သူတို့၏ အတွေးစိတ်ကို နှောင့်ယှက်လိုက်သည်။

“ဟိတ် ... လူဝီရဲ့ ပေဂျာကြောင့် ဒီနေ့ ငါတို့
ဘာတွေ ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါသိပြီ” ဆမ်ဆင်က
လက်ဖျောက်တီးလျက် ပြောလိုက်ပြီး လူဝီ တယ်လီဖုန်း
ပြောနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဘာ” ကျန်ရှိသူများက သူ့ကို ဝိုင်းရံလာကြစဉ်
မေးသည်။ သူတို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ရန် အဆင်သင့်
ဖြစ်နေကြသည်။

“တစ်နေရာရာကို သွားကြရအောင် မြို့လယ်ကို
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာကို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူ ကြည့်

မနေတုန်း၊ ငါတို့ထဲက တစ်ယောက် လမ်းဘေးဖုန်းရုံကို သွားပြီး သူ့ရဲ့ ပေဂျာထဲကို ဖုန်းဆက်ဖို့ အကြောင်းကြားစာ ပို့လိုက်မယ်”

“သူ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့အတွက် ငါတို့ ဘယ်ဖုန်းနံပါတ် ကို ပေးမလဲ” ဝတုတ်အနီက ထိုကဲ့သို့ နောက်ပြောင်ရ မည့် စိတ်ကူးကြောင့် မျက်လုံးတောက်လက်လျက် မေး လိုက်သည်။

“အို... နံပါတ်အဟောင်းတစ်ခုဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့နံပါတ်ကိုပဲ ငါတို့ ပေးလိုက်ပြီး သူ့အမေ သူ့ကို ဘာပြောမလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်” ဆမ်ဆင်က သူ၏ အတွေးစိတ်ကူးကို သဘောကျလျက် ပြောသည်။

“အို... ငါတော့မသိဘူး” သူတို့ထဲတွင် သတိထား နေတတ်သူဖြစ်သော စမတ်တီက ပြောသည်။ “ဒါက နောက်ပြောင်လို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ ငါ မထင်ဘူး။ သူ တစ်ခုခု ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

“အင်း... သူ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ပါ ဘူး” အက်ဒီဆင်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ “မနက် က သူ့အိမ်ကိုသွားတော့ သူ့မိဘတွေ ဂျီဟောဘာရူးကို ရောက်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အခု ဖုန်းဆက်ဖို့ လှမ်း

ပြောတဲ့သူဟာ သူ့အမေဖြစ်နိုင်တယ်”

“ငါတို့ နောက်ပြောင်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့မိဘတွေ ဒုက္ခမရောက်ကြဘူးဆိုရင်တော့ ငါတို့ လုပ်သင့်တယ်” စမတ်တီကလည်း နောက်ပြောင်သည့်ကိစ္စတွင် ဝင်ပါရန် အဆင်သင့် ဖြစ်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် လူဝီပြန်လာသောအခါ သူတို့အားလုံးက မိမိ ဈေးဝယ်သွားချင်နေကြောင်း အတင်းအကြပ် ပြောကြပြီး ကြိတ်ရယ်မောကြလျက် ထွက်သွားကြသည်။

“အား... ငါ ရေအိမ်ကို သွားဦးမှပဲ” ကုန်တိုက်ထဲသို့ သူတို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆမ်ဆင်က ပြောသည်။ ကျန်ရှိသူများက မရယ်မိကြရန် ကြိုးစားကြပြီး

သူ့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။ အသေအချာပင်။ ခေတ္တ
ကြာသောအခါ ပေဂျာ အသံမြည်လာသည်။

“တိ... တိ... တိ”

“အဟမ်း... ” လူဝီက ပေဂျာကို ပိတ်လိုက်ပြီး
သူ့ကို ဖုန်းဆက်ရန် မည်သူပြောသနည်းဟု ပေဂျာခိုင်ခွက်
ပေါ် ကြည့်လိုက်သည်။ “ငါ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းရှာလိုက်ဦး
မယ်၊ ငါ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လာမယ်”

လူဝီ ကုန်တိုက်ထဲမှ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် ကျန်ရှိသူများက ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်မောကြသည်။

“သူ ပြန်လာရင် သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုနေမလဲ
မသိဘူး” ဆိုင်မွန်က ဝတုတ်အနီ၏ နံဘေးကို တံတောင်

၂၈ • သက်ဦးလွင်

ဖြင့် တွက်ရင်း ရယ်မောပြောသည်။

နှစ်ယောက် ပြန်အလာကို စောင့်နေကြစဉ် သူတို့
ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို ကြည့်နေကြဟန်ဆောင်နေသည်။

“ဟီး... ဟီး၊ ဒါ မင်းရဲ့ အကောင်းဆုံး မျက်လုံး
တစ်ခု ဖြစ်ရမယ် ဆမ်ဆင်” ကုန်တိုက်ထဲသို့ ဆမ်ဆင်
ပြန်ဝင်လာသောအခါ ပေါက်က သူ့ကို ချီးကျူးလိုက်သည်။

“အား... ငါ ရေအိမ်ကို တကယ်သွားရတာကွ။
ငါ ရေအိမ်ထဲကထွက်လာတော့ အကြွေစေ့နဲ့ဖုန်းကို ရှာလို့
မတွေ့ဘူး။ ဒီနေရာက ဖုန်းတွေက ကတ်ဖုန်းတွေ။ ဒီတော့
ငါ ဖုန်းမဆက်ခဲ့ရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ အခု ပေဂျာ

ခေါ်တာကို ရသွားလို့လား”

“သူ ရသွားတာပေါ့” အက်ဒီဆင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်သည်။ “လူစီကို ဘယ်သူခေါ်သလဲ မသိဘူး”

“ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး။ ငါ ဗိုက်နာနေတယ်။ ငါ အိမ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်ရေအိမ်ကို ကိုယ်တက်တာ ကောင်းပါတယ်။ အများသုံးရေအိမ်တွေက ညစ်ပတ်တယ်” ဆမ်ဆင်က အင်အားချည်နဲ့စွာပြောပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း အဝေးသို့ လှမ်းထွက်သွားသည်။

“အင်း... တခြားသူ တစ်ယောက်ယောက် သူ့ကို ခေါ်ရင်တော့ အဲဒါ ငါတို့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” စမတ်တီက အကျိုးအကြောင်းသင့်စွာ ပြောသည်။ “ရှား... သူလာနေပြီ”

“ဘယ်သူခေါ်တာလဲ” အက်ဒီဆင်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အလကားပါ။ ငါ ဖုန်းပြန်ဆက်တော့ အဖူးရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်က ဖြစ်နေတယ်။ ဖုန်းဆက်ရတာ ငါ ပိုက်ဆံ ဆယ်ဆင့် ကုန်သွားပြီ” လူစီက ညည်းညူပြောသည်။ အဖိုးတန်သော သူ့ပိုက်ဆံများကို မလိုအပ်ဘဲ သူ သုံးစွဲရလျှင် အမြဲတမ်း ညည်းတတ်သည်။

“ကဲ... ဒါတွေ တော်ပါပြီကွာ” ပေါ်ကီက ကျယ်
လောင်စွာ ပြောသည်။ “ဟိုဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သွား
သောက်ကြရအောင်။ အဲဒီနေရာမှာ ချောကလက်ကိတ်
ရှိမယ် ထင်တယ်”

သူတို့ စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်ကြသောအခါ...

“တီ... တီ... တီ”

“အိုး... ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်းတို့” လူဝီက
တောင်းပန်သည်။ “ငါ ဖုန်းဆက်နေတုန်း မင်းတို့ စားသောက်
နှင်ကြပါ” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ဖုန်းရုံသို့
ထွက်သွားသည်။

“လူဝီ ဒီမုန်ကို ကြိုက်မယ်လို့ မင်းတို့ ထင်သလား”
ပေါ်ကီက သူ့အစားအစာများကို မြို့ချပစ်လိုက်ပြီးနောက်
လူဝီ၏ မုန်ပန်းကန်ကို ကြည့်လျက်မေးသည်။

“အား ... အလကားဖုန်းပါကွာ။ ဒီတစ်ခါတော့
ရေနဲ့မိလ္လာဌာနက ဆက်တာပါ” လူဝီက ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်
သောအခါ ဒေါသထွက်နေချေပြီ။

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ ငါ့ကို နှောင့်ယှက်နေ
ပြီ။ ဒါနဲ့ ဆမ်ဆင် ဘယ်မှာလဲ” သူက သံသယမကင်းစွာ
မေးသည်။

“အို ... သူနေမကောင်းလို့ အိမ်ပြန်သွားပြီ” ဆိုင်
မွန်က ပြောသည်။ “သူ တကယ့်ကို အခြေအနေဆိုးနေ
တယ်။ သူ့လက်ချက်တော့ ငါ မထင်ဘူး”

“ဟင်း... ” လူဝီကြိမ်းဝါးသည်။ “သူ ငါ့ကို ဒီလို
မိုး လုပ်ရင်း ငါ့လက်ချက်စာမိမယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်။
ဟေ့... ငါ့မုန် ဘယ်မှာလဲ”

အားလုံးက ပေါ်ကီကို စွပ်စွဲဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်
ကြသည်။ ပေါ်ကီက ကျယ်လောင်စွာ ရေရွတ်လျက် ပြော
သည်။ “အား... ငါ နောက်တစ်ပန်းကန် ဝယ်ပေးပါ့မယ်။
လူဝီ” နောက်ထပ်ပန်းကန်ထပ်မှာရန်အတွက် ကုန်တိုက်ဆီသို့

၃၂ • သက်ဦးလွင်

သူ လမ်းလျှောက်သွားသည်။

လူဝီ၏ ကျန်ရှိနေသော အခြားမုန့်တစ်ခုကို သူ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သောအခါ...

“တီ... တီ... တီ”

ပေကျာ မမျှော်လင့်ဘဲ ထမြည်လာသောအခါ လူဝီ အစာနှင့်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်” လူဝီ အစာသီးသွားစဉ် ကျန်လူများက သူ့ကျောကို ဝိုင်းထုပေးကြသည်။

“အိုကေ ... အိုကေ ... တော်တော်” လူဝီက မျက်နှာနီရဲလျက် အလှအယက် ပြောလိုက်ရသည်။ “မင်း

တို့ ငါ့ကို ဒီလိုဝိုင်းထုကြရင် ငါသေလိမ့်မယ်။ ချီး... ဒီ တစ်ကြိမ်တော့ တကယ်ခေါ်တဲ့ ဖုန်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။ နို့ မဟုတ်ရင် ငါ ရူးသွားလိမ့်မယ်။ ဒီပေဂျာကတော့ တကယ် ကို စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလာပြီ။ ပိုပြီးဆိုးတာက ငါ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်နေပြီ” လူဝီက ဒေါသဖြင့် မြည်တွန်ပြောဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းရုံဆီသို့ တစ်ခါ ထွက် သွားပြန်သည်။

ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ လူဝီထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင် လိုက်သည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ ဒေါသ ဖြစ်နေပုံ မပေါ်တော့ပါ။ အမှန်ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်နေပုံ ပေါ်နေသည်။

“လူဝီ ဘာဖြစ်လို့လဲ” သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် လည်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသော ဆိုင်မွန်က ရုတ် တရက် မေးလိုက်သည်။

“ဒါ... ဒါကတော့ အထူးဆန်းဆုံးပဲ။ လူ တစ် ယောက်က ငါ့ကို ပြန်ပေးဆွဲတော့မယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဘာ...”

“မဟုတ်တာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

မေးခွန်းများ တရစပ် ထွက်ပေါ်လာပြီး စိုးရိမ်ပူပန် နေကြသော သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို ဝိုင်းအုံကြ၍ စကား ပြောဆိုခဲ့ပုံ အကြောင်းကို ပြန်ပြောနိုင်ကြသည်။

“ငါပေကျာပေါ်မှာ အဲဒီဖုန်းနံပါတ် ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီ နံပါတ်ကို ငါ ဖုန်းဆက်တဲ့အခါ လူတစ်ယောက်က ဖုန်း ကောက်ကိုင်တယ်။ ငါက ငါ့အဖေပါလို့ ပြောတယ်။ ဒီပေကျာ က ငါ့အဖေရဲ့ပေကျာကိုး။ စူးရှတဲ့အသံရှိတဲ့ အဲဒီလူက ငါ့ကို ထူးဆန်းတဲ့ အရာတွေပြောတယ်။ သူက ငါ့ကို ဖမ်းထား

တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူပြောတာ ဒီလိုကွ။ မင်းရဲသားကို
ငါ မမ်းထားတယ်။ ငါ့ကို ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ ပေးရင် မင်းရဲ
သားကို ငါ လွှတ်ပေးမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ နှစ်နာရီအတွင်း
သူ့ကို အမျိုးသားကဇာတ်ရုံမှာ လာတွေ့ရမယ်လို့လည်း
ပြောတယ်”

မယုံကြည်နိုင်တဲ့ ပုံပြင်ပါလား။ ကောင်ကလေးများ
က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။ ယခု သူတို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

“ဟေ့... မင်း နံပါတ်ကို မှတ်မိသေးသလား”
ဓမတ်တီက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။ “ရဲစခန်းကို ငါတို့
အဲဒီ ဖုန်းနံပါတ်ပေးနိုင်လို့ရှိရင် သူတို့ တစ်ခုခု လုပ်နိုင်
ကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် နံပါတ်ကို ငါမှတ်မိပြီ။ ထူးဆန်းတယ်။
အဲဒါ ငါ့အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ပဲ” လူစီက မကျေမနပ်ဖြင့်
ပြောသည်။ “မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို
လှည့်ကွက်လုပ်နေကြတာလား” သူက သံသယ မကင်းစွာ
ဖြင့် မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

၃၆ • သက်ဦးလွင်

“နင် နောက်နေတာလား”

အားလုံးက သူ့အထင်အမြင်ကို ငြင်းဆန်ကြသည်။ ဆမ်ဆင်က တကယ် မနောက်ပြောင်နိုင်လောက်အောင် နေမကောင်းဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့လက်ချက်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ၎င်းက လုံးဝကို ပဟောဋ္ဌိ ဆန်လာသည်။

“နံပါတ်များတာများလား” ဝတုတ်အနီက မျှော်လင့်စွာဖြင့် အကြံပြုသည်။

“အကောင်းဆုံး ဆုံးဖြတ်နည်းကတော့ လူစီရဲဒီအိမ်ကို ပြန်သွားကြပြီး စဉ်းစားကြည့်ကြဖို့ပဲ။ နောက်ပြီး သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက် တကယ်ပြန်ပေးဆွဲချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲဒီအိမ်ကို သူတို့လာရမယ် မဟုတ်လား” စမတ်တီက အမြဲတမ်း အကြံဉာဏ်တောင်းစရာ ရှိတတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ထူးဆန်းတာတွေ မဖြစ်ရအောင် ငါ ကိုယ်ရံတော် လုပ်ပေးနိုင်တယ်” ပေါ်ကီက ဟိတ်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး” လူစီက ရေရွတ်ပြောသည်။ “ငါတို့ အခုပြောနေတဲ့ကိစ္စက ငါ့အသက်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ သူတို့မှာ ဓားတွေပါပြီး ငါ့လည်ပင်းကို လှီးလိုက်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီကိစ္စကို ငါ ကိုင်တွယ်

ဒိုင်မယ် မထင်ဘူး”

မိမိကလည်း စဉ်းစားတတ်သည်။ “လူတစ်ယောက်
ဘည်း အန္တရာယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်ပေးဆွဲတဲ့လူတွေ
က ငါတို့အားလုံးကိုဖမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ။ ငါတို့ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပစ်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု
လုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စကားကောင်းကောင်း ပြောစမ်းပါ မိမိ” အက်ဒီ
ဆင်က အမိန့်ပေးသည်။

“ငါ အကောင်းပြောနေတာ” မိမိက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး တစ်ဖက်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဒီမယ် လူဝီ၊ မင်းမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း သိပ်မရှိဘူး။ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ မင်းအဖေရဲ့ပေဂျာကို မင်း မယူသင့်ဘူး။ ပိုဆိုးတာက ငါတို့မှာ သက်သေအထောက်အထား ဘာမှမရှိဘူး။ ငါတို့တစ်ခုခု လုပ်နေတယ်လို့တောင် ရဲတွေ ထင်ကောင်းထင်ကြလိမ့်မယ်။ ဝတုတ်အနီပြောတာ မှန်ကောင်း မှန်နိုင်တယ်။ ဖုန်းနံပါတ်မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့အိမ်ကိုတော့ ငါတို့ ပြန်သွားရ

လိမ့်မယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ကို မင်း ပြောပြဖို့ လိုလိမ့်မယ်” စမတ်တီက အကျိုးအကြောင်း ဆင်ခြင်လျက် ပြောသည်။

နောက်ထပ် စကားအခြေအတင် မပြောကြတော့ဘဲ လူစီ၏ အိမ်ဆီသို့ သူတို့ ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

“နေပါဦး” အက်ဒီဆင်က ပြတင်းပေါက်ကန်လန်က နောက်၌ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိသောအခါ ကျိတ်ပြောလိုက်သည်။ “ဟိုလူ ဘယ်သူလဲ။ သူဘာလုပ်နေတာလဲ။ ငါတို့ တခြားဟာတွေ မလုပ်နိုင်ခင် အဲဒီလူကို စစ်ဆေးကြည့်ကြရအောင်”

သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ အသံလုံးရန် ကြိုးစားကြလျက် အိမ်နံရံတစ်လျှောက် အသာအယာ လျှောက်သွားကြသည်။ ဝိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဆိုင်မွန်လက်များ အေးစက်နေသည်။ ထိုကဲ့သို့အရာများကို သူမ သဘောကျသည်။ မိမိက ဂရုတစိုက်ဖြင့် အသာအယာ လျှောက်လာသည်။ သူမက အဝတ်အစားများ ပေကျံ့ကုန်မည်ကို မလိုချင်ပေ။

“မင်း တစ်ခုခု ကြားရသလား” အက်ဒီဆင်က ပြတင်းပေါက်၌ ဝပ်နေသော စမတ်တီကို ပြောလိုက်သည်။

“ရှူး... အရမ်းထူးဆန်းတယ်။ ငါ ဘာမှ မကြားရဘူး” စမတ်တီက ရေခဲတံပြောပြီး အိမ်ထဲ၌ ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန် တဖြည်းဖြည်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုနောက်တွင် အားလုံးက အလွန် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားသည်။

“ဗွမ်း...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ” စမတ်တီက အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်ပြီး မျက်မှန်ကို သုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“အီး...” မိမိက ရေစိုသွားသော စကပ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးသောအခါ ငိုညည်းလိုက်သည်။ သူမ ဆံပင်များလည်း ရှုပ်ပွကုန်သည်။

“ဘယ်သူလုပ်တာလဲ” ဆိုင်မွန်က ဒေါသဖြစ်စွာ မေးသည်။ “နေနှင့်ဦးပေါ့ဟယ်။ သူ့မျက်နှာကို ငါးကန်ထဲ ထိုးနှစ်ပစ်လိုက်မယ်”

ပြတင်းပေါက်မှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရယ်မောနေသူသည် အသံကျယ်လောင်စွာ မထွက်ပေါ်စေ ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“ဆမ်ဆင်ပါလား” အက်ဒီဆင်က ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

ဟုတ်သည်။ မယုံနိုင်လောက်အောင် နောက်ပြောင် တတ်သော ဆမ်ဆင်မှလွဲ၍ တခြားမည်သူ ဖြစ်ဦးမည် နည်း။ ကျန်ရှိသူများကလည်း ဒုက္ခပေးသူကို သူတို့လက် နှင့် ဆုံးမနိုင်ရန် မျှော်လင့်လျက် အက်ဒီဆင်နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြသည်။

ညှော်ခန်းထဲသို့ သူတို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်။ သူ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်ရယ်မောနေသည်။

“ဟိုး... ဟိုး... ဟိုး... ဟား... ဟား... ဟား... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ” ဆမ်ဆင်က မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များကိုသုတ်လျက် ပြောပြီး တစ်ခါ လူးလိမ့် ရယ်မောနေပြန်သည်။

၄၂ • သက်ဦးလွင်

“သူ့ကိုချွဲကြဟေ့” စမတ်တီက ကြိမ်းဝါးပြောပြီး ဆမ်ဆင်အပေါ် လဲချရန် သူ့ကို ကလိထိုးသည်။

“လာဟေ့... ” ကျန်လူများကလည်း အော်ကြပြီး ဆမ်ဆင်အပေါ် လဲချ၍ ကလိထိုးကြရာ ဆမ်ဆင် တောင်းပန်ရတော့သည်။

“ငါ... ငါ... တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟီး... ဟီး... ဟီး... တော်ပါတော့” ဆမ်ဆင်အော်သည်။

တိတ်ဆိတ်သော စနေတစ်ရက် ထိုကဲ့သို့ အဆုံး သတ်သွားခဲ့ရသည်။ လူပီ သူ့အဖေ၏ပေကျာကို ယူဆောင်ခဲ့သည်မှာ ၎င်းက နောက်ဆုံးဖြစ်တော့သည်။

အပ်အပ်ရဲ့ ခဲထဲအူး

ဆမ်ဆင်ရဲ့ ခဲတံဘူး

“ဟိတ်ကောင်တွေ၊ ငါ့မှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြစမ်း” ဆမ်ဆင်က စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အခါ ပြောသည်။

“မင်လက်ထဲမှာ ဘာလဲ ဆမ်ဆင်” စမတ်တီက မေးလိုက်ပြီး စာဂျပိုးအဖွဲ့သားများက ဆမ်ဆင်ကို ဝပ်စုလို ဟန်ဖြင့် ဝိုင်းအံ့နေကြသည်။

“ဒါ အမေ မနေ့က ငါ့ကိုပေးတဲ့ ခဲတံဘူး အသစ် ပေါ့” ဆမ်ဆင်က ဂုဏ်ယူစွာ ပြောသည်။ “ဒီအထဲမှာ အစုံ ပါတယ်။ ကြည့်... ဒီမှာ ခဲဖျက်ထည့်တဲ့ အကန့်၊ ဒါက ချွန်စက်ထည့်တဲ့ အကန့်၊ ကြည့်... မင်း ဒီခဲလုတ်ကို

“နီလိုက်ရင် မုန်ဘီလူးတစ်ခု ထွက်လာလိမ့်မယ်” ဆမ်ဆင်က တရစပ် ပြောနေသည်။

“အို... မဆိုးပါဘူး”

“ဟယ်... ငါလည်း လိုချင်လိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်ဟေ့...”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ တကယ့်ကို ဈေးကြီးရမယ်” လူစီက ယခင်ကကဲ့သို့ လေးလေးနက်နက်ဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

“အရောင် လှလိုက်တာ။ မိုးပြာရောင်ပဲ” မီမီက ခြောက်သည်။

ပေါ်ကီက ၎င်းကို မနာလိုစွာဖြင့် ကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောမိသည်။ “ငါလည်း အဲဒါမျိုး လိုချင်လိုက်တာ”

“ကလင်... လင်... လင်” ထိုအချိန်၌ ကျောင်းခေါင်းလောင်းသံ မြည်သွားသည်။ မကြာခင်၌ အားလုံးကိုယ့်ထိုင်ခုံကိုယ် ပြန်ရောက်သွားကြပြီး သင်ခန်းစာ စဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် ပေါ်ကီ အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ငါလည်း အဲဒီလိုခဲတံဘူးမျိုးရှိရင် ကောင်းမှာပဲ” ပေါ်ကီ စိတ်မကောင်းစွာ တွေးမိသည်။ “နောက်ပြီး ငါ့ခဲတံဘူးက ဟောင်းနေပြီ။ အထဲမှာ ပစ္စည်းလည်း မစုံဘူး” ဆမ်ဆင်၏ခဲတံဘူးကို သူ နောက်တစ်ကြိမ် ခြုံကြည့်လိုက်စဉ် ရေရွတ်ပြောမိသည်။

မကြာခင်၌ မုန့်စားကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆမ်ဆင်၏ ခဲတံဘူး အသစ်အကြောင်းကို အားလုံးကြားပြီးသွားကြပြီ။

“တကယ့်ကို ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ အထဲမှာ ပစ္စည်းလည်း စုံတယ်”

“ငါ သေသေချာချာ ကြည့်ပါရစေ ဆမ်ဆင်”
ပေါ်ကီက လက်ကမ်းလိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ဟင်... ဖြစ်ပါ့မလား” ဆမ်ဆင်က တုံ့ဆိုင်းစွာ
ဖြင့် ပြောသည်။

“ကဲပါ ဆမ်ဆင်။ ငါ ဂရုစိုက်ကိုင်ပါ့မယ်” ပေါ်ကီ
က တောင်းပန်သည်။

“ကောင်းပြီလေ” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆမ်ဆင်က
ခဲတံဘူးကို ဆမ်ဆင်လက်ထဲ ဂရုစိုက်ဖြင့် ထည့်ပေး
လိုက်သည်။

“ဝိုး... ” ပေါ်ကီက ခဲတံဘူးကို လက်ဖြင့် သပ်
ကြည့်နေစဉ် တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ “ဒီ
နေရာက အံ့ဆွဲကလေးကို ဆွဲကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့
ကောင်းတယ်။ ဒါကို ဘယ်လောက်အထိ ဆွဲလို့ရမလဲ
သေတုံး”

“မလုပ်နဲ့ ပေါ်ကီ” ပေါ်ကီ ဘာလုပ်နေသည်ကို
ဆမ်ဆင် သိရှိသောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်လိုက်
သည်။

“ခဲတံဘူးကို မင်း”

“ဖျောက်...”

“မင်း ဘာလုပ်လိုက်သလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း”
 ဆမ်ဆင်က ပေါ်ကီလက်ထဲမှ ခဲတံဘူးကို ဆုပ်ကိုင်ယူ
 လျက် ဒေါသဖြစ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ “စပရိန် ကျိုး
 သွားပြီ”

“ငါ... ငါ... ငါ... တကယ်ဝမ်းနည်းပါတယ်”
 ပေါ်ကီက သူပြုလုပ်မိသောအရာကြောင့် ထိတ်လန့်မိလျက်
 အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ဖြင့် ပြောသည်။ “ငါ... ငါ... ငါ
 မသိလို့ တအားဆွဲလိုက်မိတာပါ”

ပေါ်ကီက ဆမ်ဆင်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးဟန်ဖြင့်
 ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း မသိဘူးလား၊ မင်းက ဆင်အင်အားလောက် ခိုတဲ့ဟာကို မင်း ... ငတုံးပဲ” ဆမ်ဆင်က ဒေါသဖြစ်စွာ အော်သည်။

“ငါ တကယ်ကို တမင်သက်သက် လုပ်တာ မဟုတ် ပါဘူး” ဆမ်ဆင် ခွင့်လွှတ်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ပေါ်ကီ က ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ပြီးရော” ဆမ် ဆင်က ခါးသီးစွာ ပြောသည်။ “မင်းက အလကား၊ နွားလို အသုံးမကျတဲ့ အကောင်”

“ငါ အသုံးမကျတာ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ငါက လူတချို့လို ဘာမဟုတ်တာလေးအတွက် ရေး ကြီးခွင့်ကျယ် မလုပ်တတ်ပါဘူး” ပေါ်ကီက ဒေါသဖြစ်လာ လျက် ခံပက်သည်။

“နင်တို့တွေ တော်ကြပါတော့” ဆိုင်မွန်က တိုက် တွန်းသည်။ ပေါ်ကီနှင့် ဆမ်ဆင် ရန်ဖြစ်မှာကို သူမ မလို ခုင်ပေ။

“ကဲပါ၊ အဲဒါကို ငါ အချိန်မရွေး ပြင်ပေးနိုင်ပါတယ်” အက်ဒီဆင်က ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နဂိုအတိုင်းတော့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။ မင်းကို ငါ

၅၀ • သက်ဦးလွင်

စကားမပြောချင်တော့ဘူး ပေါ်ကီ” ဆမ်ဆင်က မစဉ်းစား
ဘဲ ပြောသည်။

“ရပါတယ်” ပေါ်ကီက တုံ့ပြန်ပြောသည်။ ပြော
ပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောချင်းခိုင်း၍
လှည့်ထွက်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောင်း၌ ဆမ်ဆင်နှင့် ပေါ်ကီ
တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြချေ။

“ငါတို့ တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်” လူဝီက စိုးရိမ်ပူပန်
စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ ဒီလိုသွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ မိတ်ဆွေပျက်သွားကြလိမ့်မယ်” ဆိုင်မွန်က ဆက်ပြောသည်။

“ငါတို့အဖွဲ့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရေတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုရင် ငါတို့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး” စမတ်တီက သိနားလည်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“ဟေ့... ပေါ်ကြီး၊ ဟေ့... ဆမ်ဆင်၊ ရာသီဥတုသာယာတယ် မဟုတ်လားဟေ့” မိမိက သူတို့ကို စိတ်

လက် ရွှင်စေရန် ကြိုးစားလျက် ကြည်လင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်” စမတ်တီက စိတ်ထက်သန်စွာ ပြန် ပြောသည်။ “ဒီနေ့ ကျောင်းဆင်းရင် ငါတို့ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြရအောင်။ ဆမ်ဆင် မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ”

အမှန်တော့ ပေါ်ကီနှင့် ရန်ဖြစ်ရသဖြင့် ဆမ်ဆင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူက မာနကြီးလွန်း သဖြင့် ၎င်းကို ဝန်မခံချေ။

“အင်း... ငါမသိဘူး” ဆမ်ဆင်က ပြောသည်။

ပေါ်ကီကလည်း သူတို့၏ မိတ်ဆွေဖွဲ့မှု မကြာခင် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေသည်။ ရန်ဖြစ်ခြင်းကို သူမှန်းသည်။ သို့သော် ဆမ်ဆင်၏ တုံ့ပြန် သံကို သူ့ကြားရသောအခါ ဆမ်ဆင် စိတ်ဆိုးနေသေးသည် ဟု ထင်မှတ်လိုက်သည်။

“မင်း ငါပါလို့ မသွားချင်တာလား” ပေါ်ကီက စိတ်ထိခိုက်မိလျက် ပြောသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်” ဆမ်ဆင်က စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မိလျက် ပြန်ပြောသည်။ ပေါ်ကီနှင့် ဆမ်ဆင်တို့ ကျောချင်းခိုင်း၍ ထွက်သွားကြသည်။

“အို... ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” မိမိက ငိုညည်းသံ ဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဖြစ်ချင်ကြမှာ သေချာ ပါတယ်။ အဲဒါကို ဝန်ခံဖို့အတွက် သူတို့ မာနကြီးလွန်း နေကြတာပါ” အက်ဒီဆင်က စဉ်းစားလျက် ပြောသည်။
“ငါတို့ အစီအစဉ် တစ်ခုလုပ်ဖို့လိုတယ်”

နစ်ယောက် အတူတကွ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းရန် အတွက် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်းဟု တွေးကြလျက် သူတို့အားလုံး ခေတ္တကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

၅၄ • သက်ဦးလွင်

“ငါ အကြံပြု” စမတ်တီက ထိုင်ခုံမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ “ခုနောက်ပိုင်း စစ်ဆေးချက် ဖြေကြတဲ့အခါ ပေါ်ကီနဲ့ ဆမ်ဆင်တို့ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ” လူဝီက မေးသည်။

“အင်း... ငါတို့ပြုလုပ်ရမှာက ဆမ်ဆင်ရဲ့ခဲတံဘူးကို ဖွက်ထားဖို့ပဲ” စမတ်တီက ပြောသည်။

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ စစ်ဆေးချက်ဖြေဖို့အတွက် သူ့အဲဒါလိုမှာပေါ့” အက်ဒီဆင်က စမတ်တီကို သတိပေးသည်။

“အကြံအစည်က ဒါပဲ” စမတ်တီက ဂုဏ်ယူ ဝင့်

ကြားစွာ ပြောသည်။ “ငါ အစီအစဉ်ကို ပြောပြပါရစေ”
စာဂျှိမ်းအဖွဲ့သားများက စမတ်တီကို ဝိုင်းအုံနေ
ကြစဉ် သူက အစီအစဉ်ကို ပြောပြနေသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ” ဝတုတ်အနီက သဘောကျ
စွာဖြင့် ပြောသည်။

“နင့်ကို စမတ်တီလို့ခေါ်တာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ နင်က တကယ်စမတ်ကျတာ” ဆိုင်မွန်က ချီးမွမ်း
သည်။ “ကဲ... ဆမ်ဆင်၊ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်မလာခင် သူ့
ခဲတံဘူးကို ဖွက်ထားကြရအောင်”

ဆမ်ဆင်၏ခဲတံဘူးကို စာရေးစားပွဲခုံတစ်ခုအောက်၌

၅၆ • သက်ဦးလွင်

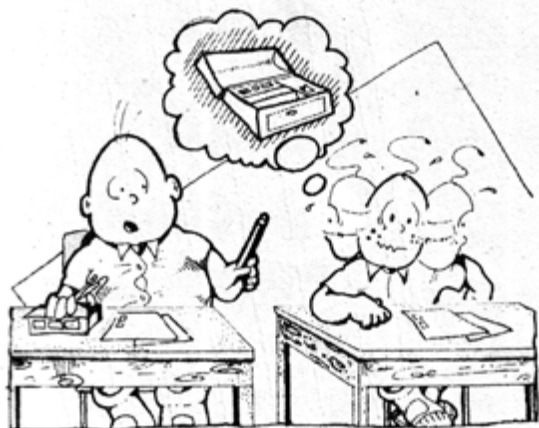
သူတို့ဖွက်ထားကြပြီး သူတို့၏ထိုင်ခုံဆီသို့ အလျင်အမြန် ပြန်သွားကြသည်။ မကြာခင်၌ ပေါ်ကီနှင့် ဆမ်ဆင်တို့ကလည်း သူတို့၏စားပွဲခုံဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။ မကြာခင်၌ ဆရာမက စစ်ဆေးချက် စာရွက်များကို စတင်ဖြန့်ဝေပေးသည်။

“ငါ အိတ်ထဲကခဲတံဘူးကို ထုတ်ယူထားမှပဲ” ဆမ်ဆင်က တွေးသည်။ အိတ်ထဲကို သူ နှိုက်လိုက်ပြီး သူ့ခဲတံဘူး မရှိတော့ကြောင်း သိသွားသောအခါ သူ ထိတ်လန့်သွားပုံကို စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။

“အို... ဒုက္ခပဲ။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဆမ်ဆင်က တစ်ကိုယ်တည်း စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ရေရွတ်ပြောသည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အားလုံးက ကိုယ့်စစ်ဆေးချက် အဖြေလွှာပေါ် ငုံ့ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆမ်ဆင် ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေစဉ် သူတံတောင်ဆစ်အား အတိုက်ခံလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ” ပေါ်ကီ ဖြစ်သည်။ ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် ခဲဖျက်တစ်ခုကို သူကိုင်ထားသည်။ “ငါ့မှာ အပိုရှိတယ်”

“ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆမ်ဆင်က ခဲတံနှင့် ခဲဖျက်ကို ယူလိုက်စဉ် ကျေးဇူးတင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

စစ်ဆေးချက်ပြီးသွားသောအခါ ဆမ်ဆင်က ပေါ်ကီ ဆီသို့သွားပြီး နူးညံ့သောအသံဖြင့် ပြောသည်။ “ခဲတံနဲ့ ခဲဖျက်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပေါ်ကီ၊ ငါ... ငါ” ဆမ်ဆင်က သူ့ခြေထောက်ကို သူ ဝှံ့ကြည့်မိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆမ်ဆင်။ မနေ့ကကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ဖြီး ငါ... ငါ... စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အဲဒါတွေအားလုံးက ငါ့အပြစ်ပါ” ပေါ်ကီ တဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။ “ငါဟာ ခါတိုင်းလိုပဲ နားမလည်တတ်ပါဘူး။”

“အင်း... ငါလည်းမင်းကို ပြောင်လှောင်ပြီး မနေ့၊ သင့်ပါဘူး။ ငါ အတော်လွန်သွားတယ်ထင်တယ်” ဆမ်ဆင်က

ဝန်ခံသည်။

“ငါလည်း မင်းကို ပြောင်လှောင်ပြီး မခေါ်သင့်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ခဲတံဘူးအသစ်ကို ငါ ဖျက်ဆီးခဲ့တာပါ” ပေါ်ကီက လျင်မြန်စွာ ထပ်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်း တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ” ဆမ်ဆင်က ပြောသည်။ “အဲဒါကို မေ့ထားလိုက်ကြရအောင် ဟုတ်လား။”

“အေး... ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဖြစ်ကြရအောင် ဆမ်ဆင်” ပေါ်ကီက ဆမ်ဆင်ကို ကြည့်လျက် အဆိုပြုလိုက်သည်။

“အေး... ” ဆမ်ဆင်က ပေါ်ကီပုခုံးကို ပုတ်လျက် ပြောသည်။ ကျန်ရှိသော သူတို့အဖွဲ့သားများအားလုံး သူတို့အား ဝိုင်းအုံနေကြသည်ကို သူတို့ ရုတ်တရက် သိသွားကြသည်။

“ကြည့်စမ်း ဆမ်ဆင်။ မင်းရဲ့ ခဲတံဘူးကို ငါတွေ ပြီ” စမတ်တီက မျက်စပစ်လျက် ပြောသည်။

“အဲဒါ ငါ့ စားပွဲအောက် ရောက်နေတယ်” ဆိုင်မွန် ဆက်ပြောသည်။

“နင် အဲဒီနေရာမှာ မတော်တဆကျခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်” မီမီက ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ပြောသည်။

“ဒါဆို မင်းတို့တွေလက်ချက်ပေါ့” ဆမ်ဆင်က
ခက်ထန်စွာပြောသည်။ ထို့နောက် ပြုံးလိုက်သည်။ “ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလို အကျိုး
ဆောင် ပေးရမှာပေါ့” ဝတုတ်အနီက ရယ်မောလျက် ပြော
လိုက်သည်။

လိမ်တတ်သူ

လိမ္မာတတ်သူ

“မနေ့က စာအုပ်ဆိုင်မှာ ငါ ဘာတွေ့ခဲ့တယ်ဆို တာကို မင်းယုံမှာ မဟုတ်ဘူး” ဆင်ဆမ်က အက်ဒီဆင် ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောပြသည်။

“စာအုပ်ဆိုင်အတွင်းပိုင်းကို မင်း တကယ်တွေ့မြင် လို့လား” အက်ဒီဆင်က အံ့ဩဟန်ဆောင်လျက် မေး သည်။

“အမှန်တော့ ငါ သင်္ချာလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် ဝယ် မလို့ စာအုပ်ဆိုင်ကို သွားတာကွ”

“ဟုတ်လား။ အပတ်စဉ် သင်္ချာ စစ်ဆေးချက် အတွက် မင်း တကယ်ကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်နေတာ ပေါ့” အက်ဒီဆင်က နှစ်သက်ရွှင်မြူးစွာ ပြောသည်။ သူ

၆၂ • သက်ဦးလွင်

တီထွင်ထားသော ကိရိယာပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ တပ်ဆင်ရင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ငါ ပြောချင်တာလည်း အဲဒီအကြောင်းပဲကွ။ မနေ့က စာအုပ်ဆိုင်ကို ငါရောက်ပြီး ငါတို့ရဲ့ သင်္ချာသင်ခန်းစာ စာအုပ်အတွက် ဆရာလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ငါတွေ့တယ်”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ” အက်ဒီက အရေးစိုက်ပုံမပေါ်ချေ။

“ဒီတော့ ဆရာမ မစ္စဂွန်းဟာ စစ်ဆေးချက်အတွက် ဆရာလမ်းညွှန်စာအုပ်ကနေ ပုစ္ဆာတွေ အမြဲတမ်းယူတယ်။ ဒါဆို ဆရာလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ငါရရင်”

“မင်း ကူးချဖို့ စဉ်းစားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” အက်ဒီဆင်က သူတို့ကို အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ငါ ပုစ္ဆာတွေ လေ့ကျင့်တဲ့အခါ အဲဒါကို အသုံးပြုနိုင်တယ်လို့ ပြောမလိုပါ” ဆမ်ဆင်က အက်ဒီဆင်ကို အားတက်သရော ကြည့်လိုက်သည်။

“အို... ဒါဆိုရင်တော့ မှန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်း

အဲဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ဝယ်မလဲ။ ဆရာတွေကိုပဲ ဝယ်
ခွင့်ပြုတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီစာအုပ်ကို ငါ ရမှာမဟုတ်
တော့ဘူး” ဆမ်ဆင်က ပြောသည်။ သို့သော် သူ တစ်မျိုး
တစ်ဖုံ စဉ်းစားနေသည်။

သင်္ချာစစ်ဆေးချက်အတွက် အတန်းထဲတွင် သူ
အမှတ်အများဆုံးရလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်း။ ဆမ်
ဆင်က စာတော်သော ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။ သို့သော် သူ ပျင်းရိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ကျောင်းစာ
ကို ကောင်းကောင်း မလုပ်ချေ။ စစ်ဆေးချက် စာရွက်တွေ
ငါ့အိမ်ကို ယူသွားရင် အမေနဲ့ အဖေ အရမ်းကို ဂုဏ်ယူ
ကြမှာပဲ။ သူ တွေးမိသည်။ သို့သော် စစ်ဆေးချက်ကို လိမ်
ညာနေလျှင် မည်သို့ ဖြစ်မည်နည်း။ သူ စီစဉ်နေသော
ကိစ္စက လိမ်ညာနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ အနည်းငယ်
အပြစ်မကင်းကြောင်း ခံစားမိသည်။ သို့သော် ၎င်းက ပထမ
ဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ
ကတိပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆမ်ဆင် စာအုပ်ဆိုင်သို့ သွား
ပြီး ဆရာလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ဝယ်သည်။ ရက်အနည်း

ငယ်အတွင်း ၎င်းကို သူ ဂရုတစိုက်ဖြင့် လေ့လာသည်။ သူ့၌ ရိုနေဘော လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှ ဆရာမ မိစ္ဆာန်း မေးခွန်းများ ထုတ်လိမ့်မည်ဆိုသည်ကို သူ အသေအချာ သိနေသည်။ ပုစ္ဆာများကို သူ မှတ်မိရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့က များလွန်းနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ အစီအစဉ်တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်သည်။ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်

တွင် သူ အဖြေများရေးပြီး စာရွက်ကို အင်္ကျီလက်ထဲ၌
ဝှက်ထားလိုက်သည်။

အပတ်စဉ် သင်္ချာစစ်ဆေးသောနေ့သို့ ရောက်လာ
ပြီး ဆမ်ဆင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ အဖြေများကို စာရွက်
တစ်ရွက်ပေါ် သူ ကူးချပြီး စာရွက်ကို သူ့ဆွယ်တာအင်္ကျီ
၏ ချုပ်ရိုးထဲသို့ ဂရုတစိုက် ထိုးထည့်ထားသည်။ “မင်းတို့
စတင်ဖြေဆိုနိုင်ပြီ” ဟု ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆမ်ဆင်က
မေးခွန်းစာရွက်ကို လျှင်မြန်စွာလှမ်းလိုက်သည်။

သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းစွာ မေးခွန်းများက
သူ ခန့်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ
မစ္စဂွန်းစားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး စာအုပ်များကို အမှတ်ပေးနေစဉ်
ဆမ်ဆင်က ဂရုတစိုက်ဖြင့် အဖြေများကိုကူးချသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ၌ မစ္စဂွန်းက အတန်းထဲကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးကြည့်
သည်။ အဖြေလွှာစာရွက်ကို ငုံ့ဖြေနေသော ဆမ်ဆင် အမှန်
တကယ်တွင်မူ အဖြေများ အသည်းအသန် ကူးချနေခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သူမ မသိချေ။

စစ်ဆေးချက်ပြီး၍ မှန်စားကျောင်းဆင်းသောအခါ
စမတ်တီက စာဂျိုးအဖွဲ့သားများကို စစ်ဆေးချက် အခြေ
အနေ မည်သို့ရှိသနည်းဟု မေးသည်။

“ဒီစစ်ဆေးချက်ကတော့ သေတာပဲ”

“အတော်ကလေးလွယ်တယ်လို့ ထင်ဇာယ်”

“နံပါတ် ၆ က အဖြေ ၄ ခု ရသလား”

“မေမေရဲ့ ဆံပင်ပေါ် ယင်ကောင်တစ်ကောင် ပတ်ပျံ
နေတာ မင်းတို့ တွေ့သလား။ သူမ ခေါင်းမလျှော်ဘူးနဲ့
တူတယ်”

သင်္ချာစစ်ဆေးချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ တစ်
ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆမ်ဆင်က ငြိမ်
သက်နေသည်။ သူ စိတ်မသက်မသာ ခံစားနေရသည်။ သို့
သော် နောက်ဆုံး၌ ၎င်းက ပြီးဆုံးသွားသောကြောင့် သူ
စိတ်သက်သာရာ ရလာသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စဂွန်းက စစ်ဆေးချက် အဖြေ
လွှာများကို ပြန်ပေးသည်။ အားလုံးအတွက် အလွန် အံ့
ဩဖွယ်ကောင်းစွာ ဆမ်ဆင် အမှတ်အများဆုံးရသည်။

“ကောင်းတယ်... ဆမ်ဆင်” မစ္စဂွန်းက သူ့ကို
ခိုးကျူးသည်။ သူ အမှတ် ၁၀၀ တွင် ၉၅ မှတ်ရသည်။

“အို... ဆမ်ဆင်၊ နင် တကယ့်ကို ညသန်းခေါင်
အထိ လေ့လာတွက်ချက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်မယ်” မိမိက သူ့ကို
ပြောသည်။

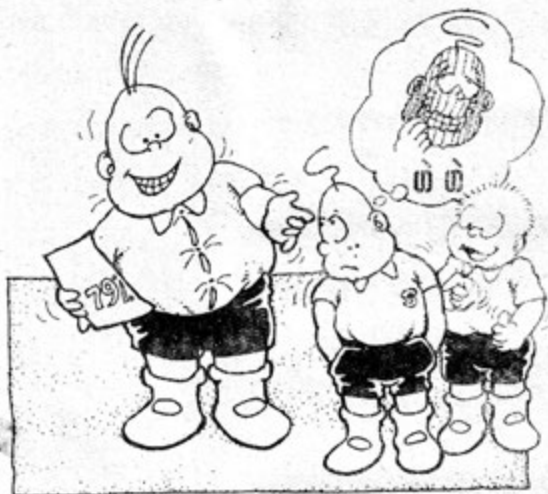
“အဲဒီလိုလုပ်ရင်လုပ် မလုပ်ရင်တော့ ဆန်းကြယ်မှု
ကြောင့် သူ အဲဒီလို ဖြစ်တာပဲ” လူဝီက ပျက်လုံးထုတ်
သည်။

“စမတ်တီကိုတောင် နင် သာသွားပြီ။ နင့်ရဲ့ လျှို့
ဝှက်ချက်က ဘာလဲ ဆမ်ဆင်” ဆိုင်မွန်က သိချင်နေသည်။

“ငါ အင်း... ပုစ္ဆာတွေကို နေ့တိုင်းလေ့ကျင့်တယ်”
သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီလောက် လျှို့မနေစမ်းပါနဲ့” ပေါ်ကီက သူ့ကို
ကျီစယ်သည်။ “ငါလည်း နေ့တိုင်း ကြိုးစားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ငါ ၇၉ မှတ်ပဲရတယ်”

ဆမ်ဆင် မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ

နှုတ်ဆက်စကားပြော၍ ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လုပ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆမ်ဆင် သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသည်။ ဒုတိယအကြိမ် စစ်ဆေးချက်က သူ့ကို အဆင့်တက်လာစေလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သင်္ချာစစ်ဆေးချက်အတွက် သူ ကူးချရန် စဉ်းစားနေသည်။

စစ်ဆေးချက်ပြုလုပ်သည့် မနက်တွက် ထိုပြဿနာကို သူ ဖြေရှင်းပြီး သွားဟန်တူသည်။

စစ်ဆေးချက်အဖြေလွှာကို သူ ပြန်ရသောအခါ

သူ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ အမှတ်ပြည့် ရသွားသည်။

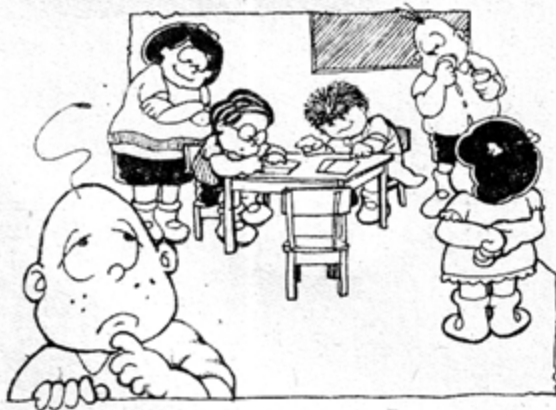
“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်း ခေါင်းမီးလောင်အောင် စာတွေ တကယ် လေ့လာခဲ့တာပဲ” လူစီက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဟုတ်တယ်။ စစ်ဆေးချက်က တကယ့်ကို ခက်တယ်” ဝဘုတ်အနီက ဆက်ပြောသည်။

“အင်း... အာ... ငါ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီးကြိုစားလိုက်လို့ပါ”

ဆမ်ဆင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောသည်။

“ငါတို့ ဆမ်ဆင်ရဲ့ နမူနာနောက်ကို လိုက်ရင် ကောင်းမယ်” စမတ်တီက ပြောသည်။ စာဂျပိုးအဖွဲ့သား

၇၀ • သက်ဦးလွင်

များ စုပေါင်းစာကျက်ဖို့ အစီအစဉ် ပြုလုပ်ကြသည်။

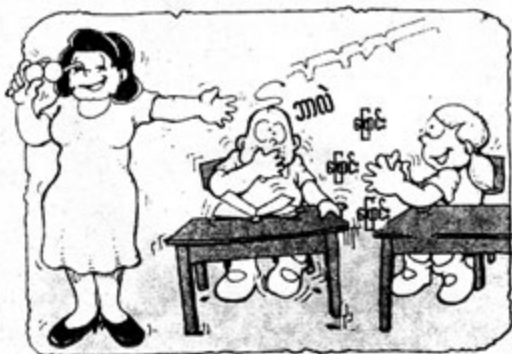
နောက်တစ်နေ့တွင် အတန်းထဲ၌ မစ္စဂွန်းက ပြောသည်။ “တပည့်တို့ နားထောင်ကြ။ ဒီစနေနေ့မှာ အတန်းပေါင်းစုံ သင်္ချာပဟောဦးပြိုင်ပွဲ ရှိတယ်”

အတန်းသူအတန်းသားများက ညည်းတွားကြသည်။ စနေနေ့ ကျောင်းသွားရမည်ကို မည်သူမှ မကြိုက်ကြချေ။

“လတ်တလော စစ်ဆေးချက်ရလဒ်ပေါ် အခြေခံပြီး ဆမ်ဆင်ကို ငါတို့ အတန်းကိုယ်စားပြုဖို့ ငါ ရွေးချယ်မယ်” သူမက ဆက်လက်ပြောသည်။

အားလုံးက လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။

“ဘာ... ” ဆမ်ဆင်က အာမေဇိုတ်ပြုသည်။ “ဒါ ဒါ... ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ကျွန်တော် သင်္ချာမှာ ဒီ

လောက် မကောင်းပါဘူး” မည်သူမှ အသံကို မကြားကြချေ။ တစ်ချိန်က ပျင်းရိသော ကောင်ကလေးဖြစ်သည့် ဆမ်ဆင်ကို သင်္ချာပဟောဋ္ဌိပြိုင်ပွဲအတွက် ရွေးချယ်လိုက်သဖြင့် သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆမ်ဆင် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါ။ အမှတ်ကောင်းကောင်း ရဖို့အတွက် သူ လိမ်လည်ခဲ့သည်။ ယခု သင်္ချာပဟောဋ္ဌိပြိုင်ပွဲအတွက် သူ အရွေးချယ်ခံရခြင်းမှာ ကံဆိုးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းက လိမ်လည်ခြင်းအတွက် အပြစ်ဒဏ်လားဟု သူ တွေးမိသည်။

“အမှတ်ကောင်းကောင်းရလို့ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် စစ်ဆေးချက်ကို ငါ ကောင်းကောင်း မဖြောတ် နေချင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ငါ ပိုပြီး ပျော်ပျော်နေရဦးမယ်” ဆမ်ဆင်က တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူနေမိသည်။

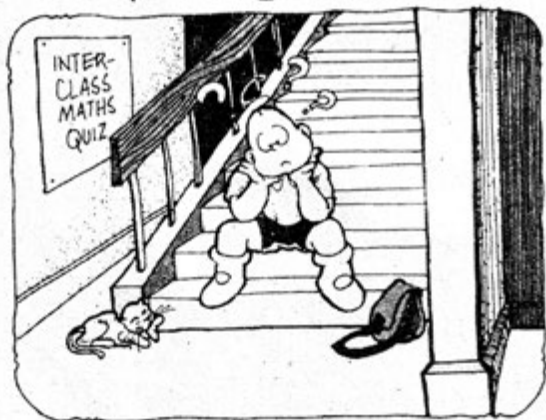
ငါ အမြောက်အလီပေါင်းကိုတောင် ကောင်းကောင်း မသိတာ သင်္ချာပဟောဋ္ဌိပြိုင်ပွဲကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ပြိုင်ရမလဲ။ သင်္ချာပုစ္ဆာတွေကို ငါ လေ့ကျင့်ဖြေကြားခြင်း မရှိဘဲနဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ အတန်းထဲက လူတွေ အားလုံးက ငါ့ကို အားကိုးနေကြတယ်။ မေးခွန်းတွေ ငါ မဖြေနိုင်ရင် ရှက်ဖို့သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါ လိမ်ညာနေတယ်။

၇၂ • သက်ဦးလွင်

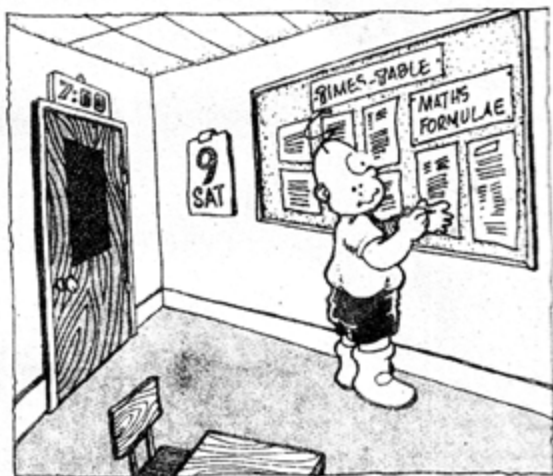
လို့ သူတို့ သံသယဖြစ်လာနိုင်တယ်။

ထိုပြဿနာများက သူ့ကို ဒုက္ခပေးလာသည်။ ပို၍ ဆိုးသည်က သူ ပြင်ဆင်ဖို့အချိန် သိပ်မရတော့ပါ။ ပဟောဋ္ဌိ ပြိုင်ပွဲက ထိုအပတ်စနေနေ့ဖြစ်သည်။ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ၎င်းသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ရမည်ဟု သူ ကတိပေး လိုက်သည်။

ထိုစနေနေ့တွင် တခြားသူများထက် စောစီးစွာ ကျောင်းကို ဆမ်ဆင် ရောက်နေသည်။ ပဟောဋ္ဌိပြိုင်ပွဲ မတိုင် မီ မိနစ်အနည်းငယ်၌ သင်္ချာဖော်ပြုလာများနှင့် အမြောက် အလီပေါင်းကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် သူ ရေးချသည်။ ထို နောက် အားလုံး အဆင်ပြေပါစေဟု သူ ဆုတောင်းသည်။

“အတန်း 6 A ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ သူကတော့ မှုတူးပါ” ပြိုင်ပွဲ ဥက္ကဋ္ဌက ကြေညာသည်။ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အတန်း 6 B ကတော့ ဆမ်ဆင်ပါ” လက်ခုပ် ဩဘာသံက ပိုမို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ဆမ်ဆင်ကို အားလုံး ထောက်ခံကြပုံပေါ်နေသည်။ ၎င်းကြောင့် သူ ပို၍ ပင် စိတ်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည်။

သူ ရင်ခုန်သံ အနည်းငယ် ပိုမြန်လာသည်။ ဒူး

ခေါင်းများ တုန်လာသည်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲ နာကျင်လာသည်။
လက်ဝါးများ ချွေးစို့လာသည်။

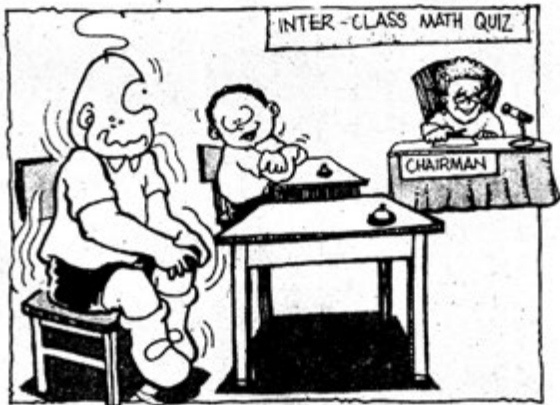
“ဆမ်ဆင်၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်။ လက်ဝါး
နှစ်ဖက်နဲ့ ဘောင်းဘီကို ပွတ်နေတာ ကြည့်စမ်း။ သူ စိတ်
လှုပ်ရှားရင် အမြဲတမ်း အဲဒီလိုလုပ်တယ်” ပရိသတ်ထဲတွင်
ပေါ်ကီက မှတ်ချက်ချသည်။

“မင်း သူ့နေရာရောက်နေရင် မင်းလည်း မဖြစ်
ဘူးလား” စမတ်တီက မေးသည်။

“ပေါ်ကီကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားရင် စားသောက်တာ
ပဲ” လူစီက နောက်သလိုလိုဖြင့် ပြောသည်။ “အမှန်တော့
သူက စိတ်မလှုပ်ရှားလည်း စားတာပါပဲ” သူ့ပြောသံကို
ကြားသူများက ရယ်မောကြသည်။

“တိတ်တိတ်နေကြပါ” ဥက္ကဋ္ဌက လှမ်းပြောသည်။
ထို့နောက် ပဟောဋ္ဌစည်းမျဉ်းများကို သူ ဖတ်ပြသည်။ ပရိသတ်
ထဲမှ ပြောပြခြင်း လုံးဝ မလုပ်ပါ။ ခိုးချရန် ကြိုးစားလျှင်
ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေးခြင်းခံရသည်။

ထိုကြေညာချက်ကို ကြားရသောအခါ ဆမ်ဆင်
ရေအိမ်သို့ သွားချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ သူ့အရမ်းကို စိုးရိမ်
ပူပန်လာသည်။ အဖြေများရှိနေသေးကြောင်း သေချာရန်

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို သူ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းစွာ မင်များအားလုံး ပျက်ကုန်သည်။ အလန်တကြားဖြင့် သူ စဉ်းစားခြင်း မရှိဘဲ ချွေးထွက်နေသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီပေါ် သူ ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။

အို... ဒုက္ခပဲ။ သူ တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် သူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ခြင်း ပြောဆိုခြင်း မရှိခင် မစွတ္တန်းက ပဟေဠိမေးခွန်းများကို ဖတ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ထောင့်မှန်ဆိုတာ ... ဘာလဲ”

“တီ” အချက်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မူတူးက အော်သည်။ “၉၀ ဒီဂရီ ရှိပါတယ်”

၇၆ • သက်ဦးလွင်

အခြားအတန်းမှာ အားပေးသူများက အော်ဟစ်ကြသည်။ ဘာဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ဆမ်ဆင် သိပင် မသိတော့ချေ။ အဖြစ်အပျက်များက လျင်မြန်လွန်းလှသည်။

“စတုရန်းဂေယာတွက်နည်းက ... ဘာလဲ”

“ဟီ” မူတူး၏ အချက်ပေးသံ တစ်ခါမြည်သွားပြန်သည်။

“အလျား၊ အမြောက်၊ အနံပါ” မူတူးက လျင်မြန်

သည်။

၁၅ မိနစ်ကြာသောအခါ မူတူးက အမှတ် ၂၀ ဖြင့် ဦးဆောင်နေပြီး ဆမ်ဆင်က စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ ၅ မှတ်သာရသည်။ ဆမ်ဆင် မျက်ရည်ကျချင်လာသည်။ သူ့အတန်းကို စိတ်ပျက်အောင် သူ လုပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း စာဂျပိုးအဖွဲ့သားများက သူ့ကို အားပေးနေကြသည်။

ပဟေဠိပြိုင်ပွဲ ပြီးသောအခါ ခိုင်လူကြီးများက အမှတ်များကို ပေါင်းကြသည်။ ထိုနောက်တွင် ပရိသတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုင်လူကြီးများဆီသို့ သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြသည်။ ဆမ်ဆင် စိတ်ဓာတ်ကျလွန်းနေသဖြင့် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။ အတန်းထဲမှ အတော်ဆုံးကျောင်းသား ရိုးရှင်းသော သင်္ချာပဟေဠိပြိုင်ပွဲကို ရှုံးသဖြင့်

သူ့စိတ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

ဒိုင်လူကြီးတစ်ယောက်က အနိုင်ရရှိသူကို ကြေညာရန် ထလာသည်။ ပရိသတ်များအတွက် ထိုသူက အတော်ကလေး ထင်ရှားနေသည်။

“မင်းတို့အားလုံးအတွက် ငါ့မှာ သတင်းကောင်းနဲ့ သတင်းဆိုးတွေ ရှိငယ်” သူက စတင်ပြောသည်။ “သတင်းဆိုးကတော့ သင်္ချာပဟေဠိပြိုင်ပွဲမှာ မှတူး ခိုးချနေတာကို မိသွားပြီး ပြိုင်ပွဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာပဲ။ သတင်း

၇၈ • သက်ဦးလွင်

ကောင်းကတော့... ဆမ်ဆင် အခု သင်္ချာချန်ပီယံ ဖြစ်
သွားပြီ ဆိုတာပဲ”

ဆမ်ဆင်၏ အတန်းသူ အတန်းသားများ ဆူညံ
သွားကြသည်။ စာဂျပိုးအဖွဲ့သားများက သူ့ကို သယ်မသွား
ကြသည်။

“အောင်ပွဲကျင်းပဖို့ စားသောက်ဆိုင်ကို သွားကြ
စို့” ပေါက်က အသံအားလုံးကို ကျော်၍ အော်ပြောလိုက်
သည်။

စားသောက်ဆိုင်၌ စားသောက်နေကြစဉ် ဆမ်ဆင်
က အားလုံးကို ကြေညာလိုက်သည်။ “ငါ ဝန်ခံစရာရှိတယ်၊
သင်္ချာစစ်ဆေးချက်တွေမှာ ငါလိမ်ညာခဲ့တယ်” အားလုံး
တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ဆမ်ဆင်က သူ
တို့ကို အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံ ပြောပြသည်။

“ငါ သိပြီးနေပါပြီ” အက်ဒီဆင်က အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့
ဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာ... ” ဆမ်ဆင် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။
“မင်းသိတယ် ဟုတ်လား။ မင်း ဘာမှမပြောဘူး”

“မင်း အမှတ်တွေ ကောင်းကောင်းရပြီး အရမ်း
ပျော်ရွှင်နေပုံမပေါ်တော့ မင်း မရှိသားဘူးဆိုတာ ငါ သံသယ

ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် မင်း ဆရာလမ်းညွှန်စာအုပ်
ဝယ်ချင်နေတာကို ငါ မှတ်မိသွားတယ် “အက်ဒီဆင်က
ရှင်းပြသည်။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဆရာမ မစွတ္တန်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး”

“မစွတ္တန်းလည်း အဲဒီအကြောင်း သိသွားပြီလား”
သူကမေးသည်။ သူတို့အားလုံး သိနေကြသည်ကို သူ
မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“နင် နောက်တစ်ကြိမ် လိမ်ညာချင်ဦးမလားဆိုတာ
ငါတို့ စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်” မိမိက ဆွက်ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် သင်္ချာပဟေဠိပြိုင်ပွဲအတွက် မင်းကို ရွေးချယ်ဖို့ မစွဲဝွန်းကို ငါတို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ မင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ငါတို့ ကောင်းကောင်း သိတယ်” စမတ်တီက ဝင်ပြောသည်။

“မင်း မူတူးကိုရုံးတဲ့အခါ မင်း ခိုးမချဘူးဆိုတာ ငါတို့သိရတဲ့အတွက် အရမ်းဝမ်းသာမိတယ်။ မင်း အဖြေ တွေကို တကယ်မသိတော့ဘူး” လူဝီက ကြားဖြတ်ပြော သည်။

“ဒါပေမဲ့ မူတူး ခိုးချတော့မယ်ဆိုတာကို ငါတို့ မိတယ်” ဝတုတ်အနီက ပြောသည်။ “သူ့မိဘတွေက သူ့ကို အိန္ဒိယပြန်ပို့မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတာကြောင့် သူ အသည်းအသန်ကို နိုင်ချင်နေတယ်”

“ငါတို့ သားကောင်ကို မှားပြီးဖမ်းမိသွားတယ်” ပေါ်ကီက သုံးသပ်ချက်ချသည်။

“ငါ ရုံးသွားရင် မင်းတို့ စိတ်ပျက်ကြမှာလား” ဆမ်ဆင်က မရဲတရဲဖြင့် မေးသည်။

“မင်း နောက်ပြောင်နေတာလား။ နိုင်သွားရင် မင်း ခိုးချတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်သွားမှာပေါ့။ မင်း တစ်ည တည်းနဲ့ လူတော်ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါတို့သိပါတယ်” အက်ဒီဆင်က ရယ်မောပြောသည်။

“မင်းတို့ကို ငါ ပြောပြမယ်။ ငါ လိမ်လည်ခိုးချတာ တွေ မလုပ်တော့ပါဘူး။ အခုအချိန်ကစပြီး ငါ စာကြီးစား ပါတော့မယ်။ ဒါဆိုရင် ငါ အမှတ်ကောင်းကောင်းရတော့ မှာပါ” ဆမ်ဆင်က ကတိပေးလိုက်ပြီး တကယ်လည်း ပြော ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့... ဆမ်ဆင် မင်း ဆရာလမ်းညွှန်စာအုပ် အသုံးမပြုတော့ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို ငှားပါလား” ပေါ်ကီက

၈၂ • သက်ဦးလွင်

ဟမ်ဘာဂါ ကိုက်စားနေသည့်ကြားမှ မေးသည်။

“မင်း ဘာအတွက် လိုချင်တာလဲ” အက်ဒီဆင်နှင့် စာဂျှိုးအဖွဲ့သားများက သူ့ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြသည်။

“သိပ္ပံစမ်းသပ်ချက် ပြုလုပ်ဖို့အတွက်ပါ။ ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့ ဆွဲငင်အားကို စမ်းသပ်ဖို့အတွက် အဲဒီစာအုပ်ကို အောက်ပစ်ချကြည့်မလို့ပါ”

ခွေးရိုင်းဖမ်းခြင်း

ရွေးဖို့င်းဖမ်းခြင်း

“လာဟော့ ... လာဟော့” စာဂျိုပိုးအဖွဲ့သားများ ဝတုတ်အနီ၏ အဘွားအိမ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသော အခါ သူမက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သူတို့ကို အော် ပြောလိုက်သည်။

အဖွဲ့သားများက အုန်းပင်များ တန်းစီပေါက်နေသည့် ရွံ့ထူသော လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာကြသည်။ ၎င်း များ၊ နွားများ၊ ကြက်မများနှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ သီချင်းဆိုနေ ကြသော စာကလေးငှက်များ ရှိနေကြသည်။

ဝတုတ်အနီ၏ အဘွားအိမ်သို့ အဖွဲ့သားများ ရောက် လာကြသည်။ သူတို့ကို အဘွားအိုတစ်ယောက်က နွေး ထွေးစွာ ပြုံးပြလျက် ကြိုဆိုသည်။

“အို ...” ဆမ်ဆင်က နောက်ပြောင်သည်။

“အဘွား ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း မရှိတော့ပါလား။”

ဝတုတ်အနီက ဆမ်ဆင်ကို ကျိတ်ပြောသည်။ “နင် မရိုင်းနဲ့”

သို့သော် အဘွားက ညင်သာစွာ ပြောသည်။ “ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ငယ်ရွယ်တဲ့ကလေးတွေ အဘွားကို လာပြီး ပျော်ရွှင်အောင် မလုပ်ကြတာ အချိန်အတော်ကြာလှပြီ။ မင်းတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကိုယ့်အိမ်လိုနေကြပါ။ ဒီည မင်းတို့အတွက် အရသာရှိတဲ့ညစာ အဘွား ချက်ပြုတ်ပေး မယ်”

ပေါ်ကီ ပျော်သွားသည်။ “ဟေ့... ငါတော့ ဒီနေရာ ကို သဘောကျတော့မယ်”

အဖွဲ့သားများက ခရီးသွားအိတ်များကိုချပြီး အပြင်ထွက် လျှောက်ကြည့်ရန် စိတ်မောလျက် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် အိတ်ထဲမှ အဝတ်အစားများကို ထုတ်ကြသည်။ ညစာအမိ ပြန်လာကြမည်ဟု အဘွားကို သူတို့ ကတိပေးကြသည်။

“ဒီနေရာက ဘဝက တကယ့်ကို ရိုးရှင်းပါတယ်” အက်ဒီဆင်က ပြောသည်။ “သိပ္ပံဆိုင်ရာ တီထွင်မှုတချို့ကြောင့် သူတို့ရဲ့ ဘဝပုံစံ တိုးတက်လာကောင်း လာနိုင်တယ်”

“ရိုးရှင်းတဲ့ဘဝက ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့အနားယူဖို့ ဒီကိုလာတာပဲ” လူဝီက ပြန်ပြောပြီး လတ်ဆတ်သောလေကို တဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်သည်။

“ရှုံ့ပေါ်တဲ့ လမ်းတွေပေါ် ငါတို့ လျှောက်သွားပြီး တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြုန်းရမှာလား။ ငါ လုပ်စရာ တစ်ခုခု ရှာရမယ်” ဆမ်ဆင်က ညည်းညူပြောသည်။

“ကြည့်စမ်း” သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ပျင်းရိစွာ လှဲနေသော ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို လူဝီက ညွှန်ပြလျက် အော်ပြောသည်။ “အဲဒါကိုမြင်ရတော့ ငါတို့သိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတိမရဘူးလား”

အဖွဲ့သားများက ပေါက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်မော
ကြတော့သည်။

ပေါက်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “မယုတ်ညံ့ကြနဲ့။
ငါတို့အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေလို ငါထင်တယ်”

စမတ်တီက ပေါက်ကို ဖျောင်းဖျေဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်
အက်ဒီဆင်က တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့သွားသည်။ “ရှူး...
နားထောင်ကြစမ်း”

အဖွဲ့သားများ ငြိမ်ကျသွားကြပြီး နားစွင့်ကြသည်။

ခဏကြသောအခါ ဆိုင်မွန်က ပြောသည်။ “ နင် ဘာကြားသလဲ အက်ဒီဆင် ” သူမ ဆက်လက် မေးခွန်း မထုတ်နိုင်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးဟောင်သံကို ကြား ရသည်။ ခွေးဟောင်သံက အတော်ကို ခက်ထန်နေသည်။

“ အဲဒီခွေး ငါတို့ဆီကို လာနေတာလား ” မိမိက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ခူးစူးဝါးဝါး မေးလိုက်သည်။

ပေါ်ကီက နောက်ပြောင်ဖို့ လုံးဝ မေ့သွားပြီး သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သောချွေးများ ထွက်နေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ “ ပြေးလွှားဖို့အချိန် နောက် မကျလွန်းခင် အိမ်ကို ပြန်ကြရအောင်။ အဘွားရဲ့ထမင်း ဟင်းတွေကို ငါ အရသာခံ ကြည့်ချင်သေးတယ် ”

အဖွဲ့သားများ လှုပ်ရှားတော့မည်ပြုစဉ် ကျယ် လောင်သော မာန်ဖီသံတစ်သံ ချုံပုတ်များနောက်မှ ထွက် ပေါ်လာပြီး ကြီးမားသော ခွေးနက်တစ်ကောင်က ပါးစပ်မှ သွားရည်တများများကျလျက် ခုန်ထွက်လာသည်။

၎င်းက သူတို့ကို ခက်ထန်စွာ မာန်ဖီပြီး အဖွဲ့သား အားလုံးကို ခက်ထန်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ ဟန် တူသည်။ သူတို့အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ဆမ်ဆင်က ရုတ်တရက် လေထဲကို လက်သီး နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းပြလျက် ခွေးကို မာန်မဲသံ ပြုလုပ်သည်။ စမတ်တီနှင့် အက်ဒီဆင်ကလည်း သတ္တိများ အလျင်အမြန် မွေးလိုက်ပြီး ဆမ်ဆင်၏ နမူနာနောက်ကို လိုက်ကြသည်။ လက်သီးများကို သူတို့ ဝှေ့ယမ်းကြပြီး အသံကုန် ခြောက် လှန်ကြသည်။

ခွေးနက်ကြီးက မကြာခင်၌ စိတ်မပျက်ပါဖြင့် နောက်ပြန် လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ၎င်း၏ မျက်လုံး များက “ငါပြန်လာမယ်” ဟု ပြောနေဟန်တူသည်။

အဖွဲ့သားများကလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် လားရာဆီ
သို့ လှည့်လိုက်ကြပြီး နောက်လှည့်ကြည့်ခြင်း၊ ရပ်တန့်ခြင်း
မရှိဘဲ အဘွား၏အိမ်သို့ ဦးတည်သွားကြသည်။

အိမ်သို့ သူတို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စမတ်
တီက ပြောသည်။ “အိုကေ... အဖွဲ့သားတို့ ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ အဲဒီတိရစ္ဆာန်ကိုဖမ်းဖို့ ငါ အစီအစဉ်ချပြီ”

“အစီအစဉ်ကို ပြောပါဦး” အက်ဒီဆင်က စိတ်
ထက်သန်စွာဖြင့် မေးသည်။

“ပထမ ငါတို့ ခွေးကို ထောင်ချောက်ဆင်ဖို့အတွက်
တွင်းကြီးတစ်ထွင်း တူးဖို့လိုမယ်။ ပြီးရင် ခွေးကို ထောင်
ချောက်ဆီ မျှားခေါ်ရမယ်။ တွင်းကို သစ်ကိုင်းတွေ သစ်ရွက်
ခြောက်တွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားကြမယ်” စမတ်တီက စိတ်ဝင်
စားစွာ နားထောင်နေကြသော အဖွဲ့သားများကို ရှင်းပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခွေးကို ထောင်ချောက်ဆီ ငါတို့ ဘယ်လို
မျှားခေါ်ကြမလဲ” မီမီက မေးသည်။

“ခွေးကို နင်မြင်ရင် သူ အာရုံပြုမိအောင် အော်
ဟစ်လိုက်။ ပြီးတော့ ထောင်ချောက်ဆီကို ပြေးလာခဲ့။
ဒါပေမဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ပြုတ်မကျအောင် ဂရုစိုက်ရမယ်”
စမတ်တီက အဖြေပေးသည်။ “ခွေးက နောက်ကနေ လိုက်

လိမ့်မယ်။ ထောင်ချောက်ကို သူမသိဘဲ တက်နင်းမိလိမ့်မယ်။ ဒါဆို သူ့ကို ငါတို့ ဖမ်းမိသွားပြီ”

“ဒါက အန္တရာယ်များတယ်။ ငါတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် အနာတရဖြစ်သွားနိုင်တယ်” ဝတုတ်အနီက ကန့်ကွက်သည်။

“ခွေးကို ငါတို့ ထောင်ချောက်ဆင်မဖမ်းရင် သူက လည်း လူအတော်များများကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်” စမတ်တီက အကျိုးအကြောင်းသင့် ရှင်းပြသည်။

“ဒါ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါ ဒုက္ခကို အနံခံလို့ရနေပြီ” လူဝီက ပြောသည်။

“ကဲ ... ငါတို့ရဲ့လုံခြုံမှုနဲ့ ရွာရဲ့လုံခြုံမှုအတွက် လုပ်ကြရအောင်” အက်ဒီဆင်က သူ့ရဲ့ကောင်းဆန်စွာ ပြောသည်။

“ငါ လုပ်မယ်ကွ” ဆမ်ဆင်က ကြုံးဝါးပြောသည်။

မကြာခင်၌ စာဂျှပ်အဖွဲ့သားအားလုံးက ကီရိယာ တန်ဆာပလာများ ကောက်ယူကြပြီး ခွေးဖမ်းရန် ထွက်သွားကြသည်။

“အားယိုး... ငါတို့ ဘယ်လောက်နက်နက် တူးရမလဲ။ ငါ ဗိုက်ဆာနေပြီ” ပေါ်ကီက ညည်းတွားသည်။

မိန်းကလေးများဖြစ်ကြသော ဆိုင်မွန်၊ မီမီနှင့် ဝတုတ်အနီတို့ သစ်ကိုင်းနှင့် သစ်ရွက်ခြောက်များ ကောက်နေကြစဉ် ကောင်ကလေးများက ခွန်အားသုံးလျက် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။

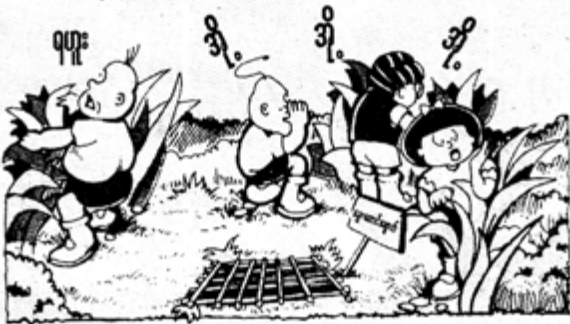
မကြာခင်၌ အလုပ်ပြီးသွားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် မတော်တဆ တွင်းထဲပြုတ်ကျခြင်းမရှိစေရန် သတိကြီးစွာ ထားလျက် တွင်းပေါ်တွင် အမှတ်အသားတစ်ခု ပြုလုပ်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင် အဖွဲ့သားများက ခွေးအရိုင်းကို စတင်ရှာဖွေကြသည်။

“ခွေး... ဒီမှာဟေ့” ဆယ်ဆင်က လှမ်းအော်သည်။
မိန်းကလေးများလည်း ရောက်လာကြပြီ ခွေးကို အပြင်သို့
ခေါ်ထုတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။

“ခွေး... ဒီမှာ” လူဝီက အော်သည်။

“အို... ခွေး၊ ဒီကိုလာစမ်း”

“ခွေး... လာဟေ့”

“ဖျား... ဖျား”

ခွေးအာရုံစိုက်လာစေရန် အတွက် သူတို့အားလုံး
တတ်နိုင်သမျှ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြသည်။

ခဏကြာသောအခါ ခက်ထန်သော ခွေးရိုင်းက
သူတို့ဆီကို ဦးတည်လာနေသည်။ အဖွဲ့သားများက လူစုခွဲ
လိုက်ကြပြီး တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ပြေးကြ၍ ချုံပုတ်
များနောက်သို့ ဝင်ပုန်းကြသည်။

ပေါ်ကီ ကံမကောင်းသဖြင့် မှားယွင်းသော လားရာ ဘက်သို့ ပြေးမိပြီး ထောင်ချောက်တည့်တည့်ဆီသို့ တန်းပြေး မိသည်။

“အို ... ဒုက္ခပဲ” အက်ဒီဆင်က အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ပေါ်ကီ လမ်းမှားပြေးနေသည်ကို တွေ့ မြင်သွားသည်။ “ပေါ်ကီ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့ လိုက်။ ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့လိုက်”

“အား... ” ပေါ်ကီ ထောင်ချောက်ထဲ တည့်တည့် ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ကယ်ကြပါ” ပေါ်ကီ အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော် သည်။ “ငါ ခြေကျင်းဝတ်နာသွားပြီ။ ငါ အပေါ် မတတ်နိုင် တော့ဘူး”

“အို... ဘုရားရေ” မီမီက ငိုညည်းသံဖြင့် ပြော သည်။ “ပေါ်ကီ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

ထိုအချိန်၌ ချုံပုတ်များနောက်မှ ခြေသံများကို အဖွဲ့သားများ ကြားရသည်။ ထိုနောက် ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံကို ထပ်မံကြားရသည်။

“အိုင်... အိုင်...” ခွေးအော်ညည်းသံကို ကြား ကြရသည်။

“ဟယ်... ခွေးကို မိသွားပြီ” ဝတုတ်အနီက စိတ်သက်သာရာရဟန်ဖြင့် အော်ပြောသည်။ “ငါတို့ အန္တရာယ်ကင်းသွားပြီ။ ပေါ်ကီလည်း ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။”

ခုံပုတ်များနောက်မှ အဖွဲ့သားများ ခေါင်းပြုထွက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ” အက်ဒီဆင်က တအံ့တဩဖြင့် မေးသည်။

ထိုအချိန်၌ ကွက်လပ်ပြင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်ဝင်လာပြီး မြေပြင်ပေါ် လဲကျ၍ အော်ညည်းနေသော ခွေးရိုင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

၉၆ • သက်ဦးလွင်

“ခွေးဖမ်းတဲ့လူပဲ” လူဝီက အာမေဇိုတ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“အို... ခွေးသနားပါတယ်။ သူ သေတော့မှာလား” ဆိုင်မွန်က လဲကျနေသောခွေးကို တွေ့မြင်သောအခါ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မေးသည်

“မသေပါဘူး။ သူ့ကို ငါတို့ ရေချိုး၊ စစ်ဆေးပြီး လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားပြီးတဲ့အထိ နာရီအနည်းငယ် လောက် သူ အိပ်ပျော်နေမှာပါ” ခွေးဖမ်းသူက ပြောသည်။

“ကယ်ကြပါဗျို့” ပေါ်ကီ၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ “အဲဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ။ ငါ့ကို ကယ်ကြပါဦး”

ခွေးဖမ်းသူက ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပေါ်ကီကို တွင်းထဲမှ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။

ခွေးဖမ်းသူက စာဂျပိုးအဖွဲ့သားများကို လှည့်၍ ပြုံးပြသည်။ ၎င်းနောက် စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် သူက ပြောသည်။ “ငါတို့ အချိန်မီရောက်လာတာ မင်းတို့ ကံကောင်းတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းတို့အားလုံး အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် အနာတရ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“အီး... ” ပေါ်ကီက သူ ထောင်ချောက်ထဲ စက္ကန့် အနည်းငယ် ရောက်ခဲ့စဉ်က ကိစ္စချောပြီဟု ထင်မှတ်မိခြင်းကို အမှတ်ရသဖြင့် တံထွေးမျိုချလိုက်မိသည်။

“ခွေးရိုင်းတွေဟာ အရမ်းအန္တရာယ်ရှိတယ်” ခွေးဖမ်းသူက ဆက်လက်ပြောသည်။ “သူတို့မှာ ရောဂါတွေ ရှိနေနိုင်တယ်။ အဲဒီရောဂါတွေဟာ သူတို့ကိုက်လိုက်တဲ့ သူတွေဆီ ကူးစက်သွားနိုင်တယ်။ မင်းတို့ အကူအညီ မရှိဘဲ ဒီလိုခွေးမျိုးကို ဖမ်းဆီးဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားကြနဲ့။ နားလည်ရဲ့လား။”

ကလေးများက တညီတညွတ်တည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီကိစ္စပြီးသွားတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်” ဝတုတ်အနီက သက်ပြင်းချက်လျက် ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ” စမတ်တီက စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“အတော်ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီခွေးရိုင်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွာသူရွာသားတွေ ညည်းတွားပြောဆိုနေကြတယ်။ သူတို့တွေကို ဒီခွေးကြီးနဲ့ ဝေးဝေးနေဖို့အတွက် သတိပေးထားရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့တွေကို ငါတို့ အရမ်းကျေးဇူး

တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဒါမျိုး နောက်မလုပ်ကြနဲ့တော့”

“ငါ သေတော့မလို့ ကံကောင်းတယ်” ပေါက်ကိက
ညည်းတွားပြောသည်။ ကျန်ရှိသော အဖွဲ့သားများကလည်း
ညည်းညူကြသည်။

“ညစာပြန်စားဖို့ အချိန်ကျပြီ။ အဘွား ငါတို့ကို
မျှော်နေရော့မယ်။ အိမ်ကို ပြန်ကြစို့” ဝတုတ်အနီက သူမ၏
ဒစ်ဂျစ်တယ်လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက် ပြောသည်။

မကြာခင်၌ စာဂျှပ်အဖွဲ့သားများက ကိရိယာတန်
ဆာပလာများ အသီးသီး ကိုင်ဆောင်ကြလျက် ပေါက်ကိက
အနည်းငယ် ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် အိမ်သို့ အတူတကွ လမ်း
လျှောက်ပြန်ကြသည်။

အဘွားက သူတို့ကို အရသာရှိသော အစားအစာ
များ ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ အသေအချာပင် ပေါက်ကိက သူတို့
အထဲ၌ အများဆုံး စားလေသည်။

